

Ut Quakeltje

COLOFON

'Ut Quakeltje' is een uitgave van:
Stichting De Kwakel Toen & Nu
Opgericht: 7 september 2006
Website: www.de-kwakel.com

**Stichting De Kwakel
Toen & Nu**

www.de-kwakel.com

Bestuursleden:

Ben Plasmeijer (voorzitter)
bp@de-kwakel.com

Dirk Plasmeijer (vicevoorzitter)
dp@de-kwakel.com

Johan van Dijk (penningmeester)
Fresialaan 10
1424 AG De Kwakel
Tel. 06.51146552
jvd@de-kwakel.com
Rabobank Schiphol
IBAN: NL85RABO0126126461
Minimum donatie: € 10,00 per jaar.

Ben Voorend (secretaris)
Ebro 144
1423 AX Uithoorn
Tel. 06.16275754
secretariaat@de-kwakel.com

Websitebeheer:

Johan van Dijk
jvd@de-kwakel.com
Annemarieke Verheij
av@de-kwakel.com

Redactie:

Dirk Plasmeijer (teksten / fotografie)
Ben Voorend (tekstcorrectie)

Met dank aan:

Jeroen van Doorn, Kudelstaart
(archiefmateriaal)
Theo den Haan, Bergen (archiefmateriaal)
Stichting Oud Uithoorn / De Kwakel
(foto's en archiefmateriaal)
Paparazzi Media
(fotografie / ontwerp omslag)
Verheijfotografie - (fotografie)
www.verheijfotografie.nl
Voorend Taaladvies
www.uwlevensboek.nl

Lay out en drukwerk:

Drukkerij Cocu, Haarlem
info@cocu.nl - www.cocu.nl

© 2017 Stichting De Kwakel Toen & Nu
Het is niet toegestaan artikelen letterlijk
over te nemen zonder toestemming van
de redactie van dit blad. De naam van dit
blad "Ut Quakeltje" is weergegeven in
het Kwakels dialect en betekent:
Het Bruggetje.

www.facebook.com/DeKwakelTenN

INHOUD

Colofon, Inhoud en Van de redactie	2
Muziekvereniging Tavenu (Crescendo) 90 jaar (1927-2017)	3-11
Kwakelse duizendpoot May Verhoef (1928-2017)	12 - 18
Dorp in opstand naar Den Haag (1977)	18 - 22
De Ruilverkaveling 40 jaar (1977-2017)	23 - 24
Solex 24 uursrace (1977)	25 - 27
Heinkelclub De Kwakel 40 jaar (1977-2017)	28 - 30
Met dank aan de sponsors van de Stichting De Kwakel Toen & Nu	31

VAN DE REDACTIE

Het zal de oplettende bezoeker van onze website niet ontgaan zijn dat er dit jaar nogal wat is toegevoegd aan het bestaande gepubliceerde materiaal. Nog steeds ligt er veel op de plank, maar we hebben een behoorlijke inhaalslag gemaakt. Helaas heeft u daarom dit jaar onze Nostalgische Avonden in het dorps huis moeten missen. Maar in 2018 gaan we daar weer voor. Exacte data worden nog bekend gemaakt. Ook in 2017 kende De Kwakel weer de nodige ups en downs. Muziekvereniging Tavenu en de damclub Kunst & Genoegen vierden hun 90-jarig bestaan, de Kermisoptocht beleefde zijn 65e jaar, de Dragervereniging St. Godfridus 70 jaar, de Heinkelclub De Kwakel 40 jaar, en het Dorps huis De Quakel werd 25. Verder bestaan de Ruilverkaveling al weer 40 jaar en het Egeltjesbos en Basisschool De Zon 10 jaar. In dit nummer ziet en leest u veel hierover, met als rode draad de jaartallen 1927 en 1977.

Helaas zijn ons ook weer dierbare Kwakelaars ontvallen. In deze editie schenken wij aandacht aan een van hen: May Verhoef, die zich zijn leven lang heeft ingezet voor het sociale karakter van de dorps gemeenschap De Kwakel en, meer op de achtergrond, John Vork, die onze stichting steunde bij onze activiteiten voor het behoud van de sociale cohesie in het dorp.

Wij willen vanaf deze plek graag weer onze donateurs, sponsors en vrijwilligers bedanken voor hun financiële ondersteuning en inzet voor het beschikbaar stellen van oude foto's, films en informatie. Onze speciale dank gaat uit naar Corinne Hogenboom-Zaal, Jeroen en Yvonne van Doorn, Theo den Haan (Czn), Ton Kamminga, Tom Brozius, Harrie Katteler, Ruud Pouw, Annemarieke Verheij en Chris Woerden (Stichting Oud-Uithoorn / De Kwakel).

Iedereen hartelijk dank! Tot slot wensen wij iedereen veel lees- en kijkplezier toe met Ut Quakeltje en fijne feestdagen!

Het team van Stichting De Kwakel Toen & Nu

Foto voorzijde: Tavenu met tamboer-maître Leen van Oostwaard in de Mgr. Noordmanlaan (1962)

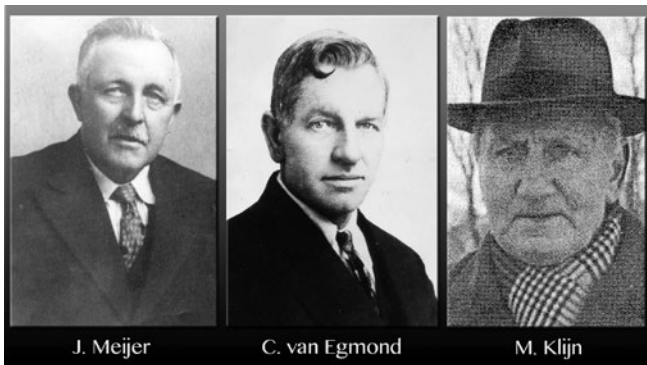
Foto achterzijde: Winter aan het Kwakelsepad met de Ringvaartbrug (1963)

MUZIEKVERENIGING TAVENU (CRESCENDO)

90 JAAR (1927 - 2017)

De muziekvereniging in De Kwakel is op 2 april 1927 opgericht als de fanfare Crescendo, in eerste instantie door schipper Jan Meijer (Hoempatorrie) en bijgegaan door Cornelis (Ceep) van Egmond, de dorsbaas van De Kwakel. Twaalf aspirant muzikanten hadden zich als eerste bij de oprichtersvergadering aangemeld. (Crescendo = een Italiaanse muziekterm voor toenamel/groeien: de tonen gaan steeds luider klinken).

De oprichtersvergadering vond plaats in Café de Kruijft achter de Vuurlijn, waar ook de eerste repetities werden gehouden. Maar omdat de eerste klanken van het toenmalige Crescendo de klantenbinding van bovengenoemde uitspanning niet ten goede kwamen, werd er spoedig uitgeweken naar de nog bestaande schuur van de familie Van Egmond, achter de Vuurlijn. De heer Cornelis (Ceep) van Egmond had ook de eerste financiële middelen van de nog jonge vereniging voorgeschoten, voor de aankoop van twaalf instrumenten.

Crescendo (Tavenu) oprichters, J. Meijer, C. van Egmond en M. Klijn

Jan Meijer werd als oprichter de eerste voorzitter. M. Klijn de secretaris en Ceep van Egmond de penningmeester, Kobus van Vliet de eerste directeur en dirigent, voor het vorstelijke salaris van twee gulden per week. De contributie werd vastgesteld op een kwartje per lid, maar al spoedig bleek dat men zowel met het salaris van de dirigent als met de contributie te hoog gegrepen had, en in de beginjaren dertig werkte Kobus van Vliet pro-deo en was de contributie 10 cent wie betalen kon.

Het repetitielokaal liet ook weleens te wensen over. Zo kon het gebeuren dat in de strenge winter van 1928-

1929 tijdens een adempauze onder het blazen alle ventielen waren vastgevroren. Om dit te voorkomen werd de week erna de zaak met riet bekleed en een kachel geplaatst. Maar al spoedig kon men geen hand meer voor ogen zien van de rook en moest men wederom voortijdig het repetitielokaal verlaten. De geestelijk adviseur pastoor Hafkenscheidt (1912-1932) was in die eerste jaren een trouwe toehoorder tijdens de repetities, gezeten op een baal stro of hoop kaf. Bij het verlaten van bovengenoemde ruimte werd hij dan eerst bewerkt met een bezem of wat voorhanden was, wat niet verhinderde, dat er bij zijn zegenende rondgang zondags door de kerk er ook weleens een wolkje kaf de kerk mee in dwarrelde.

Fanfare Crescendo aan de Vuurlijn (1930)

Reeds in 1929 werd er de eerste muziekkuitvoering gegeven in de tas (schuur) van de familie Van Oostwaard (nu de grote schuur van Inner Art) aan de Vuurlijn. Het resultaat was zo goed dat men besloot het jaar erop al naar concours te gaan en wel in Naarden. Men startte in de laagste afdeling, maar het resultaat is nooit bekendgemaakt. Kwade tongen willen beweren dat men met nul punten was thuisgekomen. Toch werd er stug

doorgewerkt en alle respect voor deze eerstelingen van Crescendo, die de vereniging draaiende wisten te houden en verder uit te bouwen.

Crescendo Marktplaats in Uithoorn (1933)

Van Crescendo naar Tavenu (1935-1951)

Het vaandel werd in 1935 overgenomen van de ter ziele gegane Amsterdamse toneelvereniging "Tavenu", en zo komt onze huidige muziekvereniging aan zijn naam. Het was gemakkelijker de naam van de vereniging om te dopen dan het opschrift op het vaandel te veranderen.

TAVENU = Ter Aangename Verpozing En Nuttige Uitspanning

In de jaren dertig werden op diverse concoursen dan ook vele eerste prijzen gewonnen en op de marswedstrijden was Tavenu onverslaanbaar onder de nieuwe dirigent Gerard van Dijk. Dat was een oud-militair, een wat harde en ruige man. Een man die de discipline bijbracht met marcheren, dat had Tavenu echt nodig. Hetgeen niet wil zeggen dat er tijdens die concoursen in die jaren nooit iets misging. Zo werd er eens met twee bussen gestart voor een concours in Purmerend en kwam er voor de terugreis maar een bus opdagen, zodat bijna de helft van de muzikanten noodgedwongen in een café ter plaatse moest achterblijven om pas in de vroege maandagmorgen huiswaarts te keren. Jammer was, dat enkele dorpsgenoten aan het gebeuren een andere uitleg gaven. Een zeer enthousiast lid is zelfs 2 dagen zoek geweest in dat dorp. Hij kwam pas dinsdag met de veeboot "De Landbouw" tussen de schapen en de geiten terug in Uithoorn. Maar niet alleen op concoursen was Tavenu actief, als er iets te vieren was in De Kwakel, was de muziekvereniging ter plekke.

Donkere wolken boven Nederland (1940-1945)

De periode van 2e Wereldoorlog (1940-1945) was voor Tavenu, als voor zovelen, een donkere tijd en lag het een beetje stil, maar bij de bevrijding in 1945 bleek Tavenu nog springlevend. Er was volop werk aan de winkel, de bevrijding werd dan ook uitbundig gevierd en wat zou De Kwakel geweest zijn, zonder haar muziekvereniging? De instrumenten werden weer opgepakt,

uitgedeukt en opgepoetst voor gebruik. Men ging weer op concours in 1946, eerst in het nabije Bovenkerk.

Koude doopplechtigheid (1947)

Op 18 februari 1947 werd de zoon Hans van Tavenu lid Jan Plasmeijer (Mzn) geboren aan de Boterdijk. In die tijd diende het kind nog op dezelfde dag in de kerk gedoopt te worden, en ditmaal werd er achter de muziek aan gelopen. Hans was op dezelfde dag geboren als Prinses Marijke (Christina), de dochter van de 'nieuwe' Koningin Juliana en Prins Bernhard. Dat maakte de doop iets speciaals. Het kind werd flink in doeken gewikkeld en vader Jan en zoon Hans liepen achter Tavenu aan, in optocht naar de kerk. Het was ontzettend koud, het vroom maar liefst -20 graden Celsius. Ter hoogte van het huis van familie Voorn waren alle blaasinstrumenten bevroren door het vocht van het blazen. Bij Cor en Jo Voorn werden de koperen instrumenten bij de kolenkachel weer ontdooid. Dan konden ze precies nog spelen tot aan de kerk, waar de doopplechtigheid plaatsvond. Zo ging dat toen. Een mooi verhaal uit vervlogen barre tijden.

Drumband opgericht bij 25-jarig bestaan (1952-1963)

Bij het 25-jarig bestaan in 1952 werd er ook een drumband opgericht bij de vereniging, die daarmee uitgroeide tot een volwaardig korps. Toch was het bezoek aan de repetities niet groot en blijkens peilingen bij actieve leden was de animo er min of meer af.

De toenmalige burgemeester Koot wilde in 1953 Tavenu nog bij de Uithoornse muziekvereniging "Kunst Na Arbeid" (KNA) voegen, maar dit ging de Kwakelaars net een stap te ver. Gelukkig maar voor De Kwakel dat die fusie niet door ging. De jonge drumband oefende hierna weer met nieuwe energie in de oude schuur achter het café van Cornelis Pouw, na 1955 werd dit het buurthuis "Ons Huis" van de gastvrouwen To en Jo.

Drumband met tamboer-maître Marius de Lange en leerling Jopie van Alen (1956)

TAVENU met het 25-jarig bestaan op het kerkplein (1927-1952)

Bovenste rij Staand v.l.n.r. Niek van Zanten, Bertus Pouw (Pzn) Thomas van Zanten, Arie Hogerwerf, Cor Maijenburg met vaandel, Ignas Pouw, Piet Maijenburg (Grote Piet), Theo Vlasman & André Pouw (Jzn) 2e rij van boven v.l.n.r. Joop Lek (Hzn) Jan Plasmeijer (Czn - Boudewijn) Piet Pouw (Pzn) Piet Maijenburg, Cor Valentijn, Dirk Hogerwerf, Tom van Zanten, Gijs Kok, Kras Vlasman, Jan Plasmeijer (Mzn) Arie Zandvliet & Jan Kouwenhoven. 3e rij van boven v.l.n.r. Jan de Blicck, Cor van Zaal (Cor Engel) Co Plasmeijer (Czn) Gerard Bakker, Piet Pouw sr. Kapelaan Steenman, Jan van der Zwaard (dirigent) Cor de Jong & Joop Hogerwerf. Voorste rij v.l.n.r. Gerrit Hogerwerf, Joop Endhoven, Kees Kok, Gerard Hogenboom, Co Pouw (Jzn) Henk ten Brink & Henk van Zaal (Ezn)

De Bazuinengroep (1958)

Er kwam ook een damesgroepje dat de bazuinen gingen spelen. Op concoursen werden weer prima resultaten behaald, zoals in 1958 in Poeldijk o.l.v. dirigent Honijk. Vlak na dit concours kregen de drumbandleden nieuwe kleding, witte pantalons, witte petjes en blauwe capes. In het eigen dorp was Tavenu ook volop actief, zoals bij de opening van het nieuwe KDO-complex in 1957 aan het "Hanenpad" (Vuurlijn) en bij de opening van de KDO-tribune in 1960.

Dieptepunt door TV en een nieuwe start (1964-1966)

Toch ging de vereniging een minder goede tijd tegemoet; radio en later vooral de televisie deden afbreuk aan het verenigingsleven, ook aan Tavenu, zozeer zelfs dat er in 1965 na de zomervakantie niet meer werd gestart en er werd besloten de vereniging maar slapende te houden. Toch was deze rust de stap naar een nieuw begin, want het roer ging drastisch om. Tavenu werd gemist en al spoedig kwamen enkele jonge leden, zoals Kees Klijn (Wzn) en Co Plasmeijer (Czn) bij elkaar voor een nieuwe start.

Pastoor Versteeg 40 jaar priester (1958)

Er werd besloten een nieuw dagelijks bestuur samen te stellen uit 'niet-muzikanten' zoals in Zuid-Nederland gebruikelijk is.

Poeldijk concours (1958)

Na een eerste inspectie van de nog oude bestaande instrumenten werd er eerst de dorpsmid Nic van Schepingen bij gehaald; deze nam ook zitting in het bestuur en had in die beginfase handen vol werk om de lekken te dicht en de ventielen gaande te houden. In de clubkas zat in 1965 immers maar fl. 57,50 en een schuld van nog af te lossen obligaties. Het water stond de vereniging aan de lippen bij de nieuwe start. Om de kas te spekken werden diverse acties ondernomen, o.a. een grote loterij en er werden met veel inspanningen nieuwe donateurs geworven.

Muzikale familie De Blicke (1971)

Instrumenten & uniformen, 40 jaar (1967-1976)

Op de eerste vergadering van het nieuwe bestuur werd als eerste besloten te gaan werken voor een nieuw instrumentarium. Binnen twee jaar had Tavenu zijn nieuwe instrumenten. Een berg werk is daaraan voorafgegaan. Diverse acties zijn gevoerd, subsidies aan-

gevraagd en een lening gesloten en niet te vergeten de oud ijzer- en vodenacties. Tonnen ijzer en lompen zijn in de loop der jaren opgehaald. Alles werd voor de muziek bewaard en als altijd stond De Kwakel weer achter Tavenu, vooral zij die, als het even mogelijk was, hun vrachtwagens en auto's gratis beschikbaar stelden en de chauffeurs die belangeloos voor Tavenu wilden rijden. Zo kon Tavenu in 1967 bij het 40-jarig bestaan aantreden met veel nieuwe leden en voor het eerst spelen in de bekende blauwe pakken. De drumband kreeg volop

Kees Klijn en Co Plasmeijer, kermis (1965)

nieuwe leden, bereikte steeds betere resultaten en hoorde in die tijd bij de 'Top Tien' van Nederland, samen met de grote zus KNA uit Uithoorn.

Tot aan deze periode werd er altijd gerepeteerd en vergaderd bij Leenders. Door de vele partijen en bruiloften was daar geen ruimte meer beschikbaar, de re-

petities werden nu in het dorps huis aan het Kwakelsepad uitgevoerd. Het dorps huis De Quakel was in 1974 geopend, in de laagbouw van de oude Heilig Hartschool.

Inhalen van KDO kampioenen (1971)

Beierse kapel & majorettes, 50 jaar (1977)

Na tien jaar waren de uniformen wel aan vervanging toe, de modellen waren niet meer van die tijd en er waren er veel te weinig van, omdat het ledenaantal aan het groeien was. Besloten werd om met het 50-jarig jubileum de vereniging in het nieuw te steken. De blauwe uniformen werden nu gewijzigd in groen en zwart.

De dirigent was H. van Sijtveld en de tamboer-maître was Frans de Blieck (Jzn). Ook nieuw in 1977 was de majorettegroep die een jaar eerder met 17 meiden opgestart werd en onder leiding stond van Nel Verkerk die toen miss majorette was bij KNA. Tijdens het eerste concours in de nieuwe uniformen en met de majorettes stond Tavenu op het concoursterrein met ca.100 mensen! De toename van het aantal jeugdleden werd bereikt door op scholen instrumenten te laten circuleren, om interesse te wekken. De kinderen mochten op die instrumenten alles uitproberen, zodat ze een idee kregen van de mogelijkheden. Het bleek aan te slaan, want er meldden zich elf nieuwe jeugdleden. De vereniging groeide als kool, in 2 jaar tijd van 45 naar 105 leden.

Kermis met tamboer-maître Leen van Oostwaard (1962)

Ook werd in die tijd de Beierse kapel gestart, onder leiding van de heer Roersma, met de naam: “De Kwakellandse Muzikanten”. De muzikale opleiding werd gegeven door de oude rotten in het vak, Jan de Blieck Sr. en Piet Maijenburg. Een groep Tavenu muzikanten die het leuk vonden om nog wat extra feestmuziek te maken. Ze kregen zelfs een invitatie uit het Duitse Braubach am Rhein, waar ze drie dagen doorbrachten om daar het jaarlijkse ‘Rosenfest’ (rond Pinksteren) op te luisteren.

Nieuw de Majorettes (1977)

Memorabel dat jaar: het concert van Tavenu ter afsluiting van een druk en succesvol gouden jubileumjaar, dat in maart werd gestart met een zeer drukbezocht concert in de R.K.-kerk. Hoogtepunt was de taptoe met andere orkesten (tezamen 350 muzikanten), die in september zo’n 1700 bezoekers trok. En niet te vergeten het concours in Wognum, waar het korps, bestaande uit fanfare, drumband en klaroenen en majorettes, diverse eerste prijzen in de wacht wist te slepen. De jury gaf het korps een pluim voor het optreden. “Een jonge en frisse groep”, zo oordeelde de jury over de fanfare, “die speelt in de eerste divisie.”

Protestmars in Den Haag (1977)

Dweilen in Mokum (1978-1986)

Na enkele jaren trad deze Beierse kapel ook op als dweilorkest tijdens diverse carnavalsfeesten van de prins Carnaval van Amsterdam. Zo zijn ze o.a. mee geweest met de volgende prinsen en prinses van Mokum: Eddie Christiani, André Hazes, Harry Slinger, Piet Schrijvers en Carry Tefsen. (Een leuk voorval deed zich voor bij de hoofdstedelijke gezagsdragers tijdens een grootscheepse alcoholcontrole op alle uitvalswegen van Amsterdam. De twee taxichauffeurs die de kapel terugreden van een carnavalsoptreden moesten zowaar ook stoppen. Tot grote verrassing van de drie politieagenten stapte iedereen uit en werd ’s nachts om 03.00 uur “Het leven is goed in mijn Brabantse land” ten gehore gebracht. Vermeld moet wel worden dat de dienaren der wet de zaak sportief opvatten en het gezelschap zonder verdere controle lieten doorrijden. Overigens is nog geen vergoeding ontvangen voor dit speciale optreden.)

Tavenu logo

Clubblad het ‘TaveNieuwtje’ van de vereniging, werd in 1982 voor het eerst uitgebracht voor de leden. Het bestaande majorettekorps werd in 1983 drastisch verjongd en maakt nu een groot deel uit van de vereniging. De oudere majorettes begeleiden de jonkies, en ondanks het grote verloop weten de meisjes toch ieder jaar weer aansprekende resultaten te behalen. In 1978 werd er een tweede majorettegroep opgericht, de “miniretten”, het zogenaamde B-peloton. In 1985 behaalde het A-peloton (de majorettes) in Bovenkarspel de 1e prijs en in de leeftijdscategorie 7-8-jarigen sleepten de miniretten de 2e prijs in de wacht. Vanaf die tijd groeide de vereniging flink. De dirigent van de vereniging was de heer Duynmeijer.

Tavenu 50 jaar (1927-1977)

Concours in De Kwakel, 60 jaar (1987)

Vanaf 1977 was Frans de Blicck ruim 10 jaar ‘Tamboer-maître’ en instructeur van de vereniging, duidelijk een teken van succes en vooruitgang. Op bondsconcoursen werd in de eredivisie met buurman KNA gestreden om de hoogste puntenaantallen. Ook lag er jaarlijks een uitnodiging voor het landskampioenschap onder auspiciën van de FKM (Federatie van Katholieke Muziekbonden) in de bus. Zonder overdrijven kan worden gesteld dat de drumband Tavenu tot de beste tien amateurkorpsen van Nederland behoorde. Met dezelfde werken als in Andijk werden tijdens het N.K. in ‘s-Hertogenbosch de hoogste punten behaald, ook al goed voor een eerste prijs.

De organisatie in juni van het concours voor de Noord-Hollandse bond in De Kwakel moest het hoogtepunt worden van alle festiviteiten die in dit jubileumjaar zouden worden gehouden. Drumbands, drumfanfares, lyra’s (staafklokken), fanfares, harmonieën en majorettekorpsen uit geheel Noord-Holland gaven acte de présence in de KDO-sporthal, waar de mobiele afvaardigingen het tegen elkaar opnamen en in de R.K.-kerk, waar de concertwedstrijden plaatsvonden. Een week na het concours verzorgden de drumfanfare en de majoret-

tes optredens in pretpark De Efteling in Kaatsheuvel. Ter gelegenheid van het 60-jarig jubileum was er een nieuw vaandel gemaakt door creatieveling Jos Winter van het Kwakelsepad.

Ook de prestaties tijdens concoursen zaten dus flink in de lift. De majorettes haalden meestal de eerste prijs en promoveerden regelmatig, de drumband in de eredivisie nam bijna ieder jaar deel aan de Nederlandse kampioenschappen en de fanfare had ook de weg omhoog gevonden.

Tijd voor de volgende stap. De opleiding, die eerst door eigen leden gedaan werd, kwam in handen van jonge mensen die op het conservatorium zaten. Daarna volgde de logische stap om een gediplomeerde dirigent aan te stellen bij de fanfare. Dat werd Inge Leliveld, daarmee meteen ook de eerste vrouwelijke dirigent van de vereniging.

Straatoptredens (1988-1990)

De lyra’s deden hun intrede en voor de straatoptredens werd de drumfanfare in het leven geroepen. De lyragroep kwam onder leiding van Louis de Blicck, die tezelfdertijd ook een studie aan het conservatorium volgde, en hij behaalde met het lyrakorps (met ondersteuning van de drumband) tweemaal de kampioenswimpel in de 2e divisie (1988) en in 1989 zelfs in de 1e divisie van de FKM. In 1990 promoveerden ze naar de ‘eredivisie’ en werd er overgegaan van lyra’s naar een malletgroep met instrumenten als xylofoon, klokkenspel en marimba.

In de jaren 90 van de vorige eeuw waren het drukke tijden voor de drumfanfare van Tavenu. Dankzij de Zuid-

Ome Piet Maijenburg (1965)

Amerikaanse shirts werd Tavenu een veelgevraagde band tijdens corso’s en optochten. Niet alleen in Nederland, maar ook in België en Frankrijk. Hoogtepunt was het optreden tijdens het carnaval in Nice in Frankrijk. Omdat Tavenu begin jaren 90 veel jeugdleden had, werd er ieder jaar een jeugdweekend georganiseerd voor de leden tussen de 12 en 20 jaar. Een heel gezellig week-

end waar, naast muziek maken, er vooral heel veel lol met elkaar gemaakt werd. Tavenu is altijd een vereniging geweest waar iedereen inbreng kan hebben bij het samenstellen van het repertoire en hoe de uitvoeringen gedaan worden. Zo kon het gebeuren dat men in 1990 een soort muzikaal toneelstuk besloot te maken met als leidraad de geschiedenis van de muziek. Dat werd “de Bierbar van De Kwakel”. Een verhaal dat begon in de oertijd, waarbij men met knotsen op boomstammen sloeg en dat eindigde met de Lambada, dat in die tijd in de hitparade stond. Niets was te gek. Twee drumbandleden dansten zelfs het Zwanenmeer.

5 Jubilarissen (1991-1996)

In januari 1991 werden maar liefst 5 jubilarissen in het zonnetje gezet, door Burgermeester Castenmiller. Hij reikte de insignes met oorkonden uit aan de jubilarissen. Jan de Blicck (Jzn), 25-jarig lidmaatschap van de drumband en een zilveren insigne. Jan Jr. kwam uit een bijzondere muzikale familie, zijn vader, Jan de Blicck Sr., was ook een grote stimulator en instructeur en al zijn kinderen volgden hun vader als lid. De heren Kees Klijn (Wzn), Co (de ober) en Jan (Boudewijn) Plasmeijer (beide Czn) waren 40 jaar lid en kregen een gouden insigne, zij speelden in het fanfareorkest. Piet Maijenburg (Ome Piet) was 60 jaar lid! Hij kreeg een gouden speld met twee diamantjes erop voor zijn grote verdiensten voor Tavenu.

Tavenu 70 jaar met nieuwe uniformen (1997)

Het Lyrakorps behaalde in 1991 de kampioenstitel in de 1e divisie in Noordwijkerhout en er kwam een nieuwe Zuid-Amerikaanse outfit voor de mallets. Het concertpak werd ook nieuw aangeschaft in de bordeaux uitstraling. Bij het 65-jarig bestaan werd in februari 1992 het nieuwe dorpshuis De Quakel muzikaal geopend, werd er ook een muziekweekend georganiseerd, een kapellenavond en een slagwerkmanifestatie. In 1993 is Piet Pouw (Pzn) 60 jaar lid! Dan volgt: de organisatie van het slagwerk solistenconcours (1994), en deelname met

de drumfanfare aan een concours in Parijs, de organisatie van een drumconcours in 1995. In dat jaar ook promoveerde de fanfare naar de afdeling ‘Uitmuntendheid’. Piet Maijenburg was 65 jaar lid en werd benoemd tot erelid. 1996: Sander Meijer en Remon Buskermolen werden kampioen in de 1e divisie met slagwerk in Berlicum. Het jaar werd afgesloten met de show “Kareltjes Kerstnacht”.

Toneelstuk Tavenu, 70 jaar (1997)

Tijdens het 70-jarig bestaan in april 1997 werd in de KDO-sporthall de geschiedenis van Tavenu muzikaal uitgebeeld. Met drie verschillende decors werd doorlopend het wel en wee en de ups en downs van de vereniging muzikaal uitgebeeld. Omdat in het begin alleen mannen lid mochten zijn, moesten de toenmalige dirigent Inge Leliveld en alle dames van het orkest, spelen met een opplaksnor. Aan het eind van de uitvoering werden de nieuwe ‘rode’ uniformen voor het eerst getoond. Tavenu bestond in dit jubileumjaar uit 75 leden. Bij het Sport & Spel weekend in mei, met als thema “Carnaval in Kwakeldonk”, liep Tavenu voorop in de optocht met 200 kinderen er achteraan. In augustus luisterde de vereniging de braderie op en in september de beide kermisoptochten, zoals elk jaar.

1e Midzomeravondfestival (1998-2001)

Jaaruitvoeringen werden toen in de kerk uitgevoerd, maar de publieke belangstelling liep steeds meer terug. Het werd tijd voor iets nieuws en dat werd het midzomeravondfestival. Buiten voor het dorpshuis werd vanaf 1999 ieder jaar in het weekend het dichtst bij 21 juni een concert georganiseerd met iedere keer een ander thema en verschillende gastverenigingen en acts. Het begon met blaasorkesten (fanfare, harmonie, brassband en bigband).

Steelband bij 75 jaar (2002-2006)

Het tweede jaar in 2000 was het thema “Slagwerk” met o.a. een steelband. Enkele leden vonden dat wel leuke muziek en gingen naar Utrecht om met de band mee te oefenen. Het gevolg was dat vanaf dat midzomeravondfestival Tavenu een eigen steelband had, met het eerste optreden tijdens de receptie ter gelegenheid van het 75-jarig bestaan. De steelband was geboren in De Kwakel.

Steelband bij het 75-jarig bestaan (2002)

In 2004 werd Jan (Boudewijn) Plasmeijer (Czn) erelid van de vereniging. En een eigen muziektent kwam er in 2005. De steelband ging in 2006 naar Lloret de Mar in Spanje voor een optreden, internationaal timmerden ze behoorlijk aan de weg.

Quakelse Ridder Piet Kas, Tavenu 80 jaar (2007)

Piet Kas kreeg op het gemeentehuis van Uithoorn een Koninklijke onderscheiding als 'Lid in de orde van Oranje-Nassau' uitgereikt van Burgemeester Groen. Als blijk van waardering voor zijn grote betekenis voor de Kwakelse gemeenschap: zijn inzet voor het dorps-huis, altijd de gezellige gastheer achter de bar en de grote regelaar van alles eromheen; zijn inzet voor de Kwakelse veiling; oprichter en medeorganisator van de braderie en stuwende kracht bij Tavenu. Piet was jarenlang bestuurslid en organiseerde in binnen- en buitenland de optredens met de muziekvereniging.

Ereleden Kees en Co (2008-2009)

In 2008 organiseerde Tavenu tijdens het midzomer-avondfestival het eerste internationale steelbandfestival in Nederland met deelname van zes steelbands.

Kees Klijn en Co Plasmeijer beide 60 jaar lid. Ze werden beide benoemd tot erelid van Tavenu. Zij hadden na 1965 de vereniging nieuw leven ingeblazen met hun nieuwe ideeën, en bergen werk verzet met het doel de club bij elkaar te houden. Kees werd later de 'non-sense' voorzitter van rechttoe en rechtaan. Zijn lijfspreuk: Wat er komen moet, dat komt, maar er wordt niet met geld gemorst! Co was frivoler en een prima aanspreekpunt en verbindingsman tussen de jonge en oude leden. Als waardering kregen ze bloemen en een onderscheiding opgespeld van de muziekbond.

Drumband stopt! (2014)

Zware tijden braken aan voor Tavenu. De muziek van de fanfare en drumband was niet meer "cool" in de Kwakel en omstreken, dus liep het ledenbestand steeds verder terug en nieuwe leden meldden zich niet meer aan. Vanaf het begin van de drumband zijn er heel wat mensen geweest die als tamboer-maître voorop hebben gelopen. Vanaf 1952 t/m 1971: Marius de Lange, Gerard Hogenboom (Azn), Kees Kok (Jzn), Anton Gruter (Vinkeveen), Leen van Oostwaard (Gzn), Piet de Blicke (Jzn), na 1971 Frans de Blicke (Jzn) en als laatste Michel van de Putten tot 2014.

Zondag 14 oktober 2014 was een memorabele dag, het laatste concert van de drumband van Tavenu. Samen met de Steelband en Slagwerkgroep Bovenkerk werd nog

één keer opgetreden met de drumband van Tavenu in de oude formatie. De slagwerkers hadden zelf de nummers mogen uitkiezen die zij nog graag een keer wilden spelen. Op zijn Tavenu's werden extra effecten aan de nummers toegevoegd. Als hulde werd de "Jan Vork-mars" gespeeld, die geschreven werd door de instructeur van destijds, Frans de Blicke, en nu gedirigeerd werd door Michiel van Putten. Afgesloten werd met "Trein Ritme", wat kippenvol opleverde in het publiek.

Afscheidsconcert Drumband (2014)

Tijdens het concert werd Jan Kas gehuldigd, omdat hij 50 jaar lid was van Tavenu. Het bijbehorende speldje werd door Jan Vork opgespeld. Jan Vork was in 1964 de instructeur die de drumband weer op weg hielp na een moeilijke periode voor Tavenu. Jan Vork sprak bij deze gelegenheid de hoop uit dat de drumband van Tavenu ook nu weer binnen enkele maanden opnieuw zou beginnen met een nieuwe groep trommelaars, net als in 1964. Want Koningsdag en de kermisoptochten van de Kwakelse kermis zonder drumband van Tavenu zouden anders niet meer hetzelfde zijn. De overgebleven slagwerkers sloten zich aan bij de steelband van Tavenu. Zij spelen er nog.

–Wilt u meedoen met Tavenu, geef u dan op voor een nieuw te vormen slagwerkgroep of voor de steelband info: www.steelband-tavenu.swingt.nl

Orkest van De Kwakel (2015-2017)

Het was tijd er weer nieuw leven in te blazen. Er werd begonnen met muzieklessen op basisschool De Zon, maar veel hielp dat niet voor het ledenbestand. Besloten werd om het over een andere boeg te gooien. Met een ander repertoire en gebruik van andere instrumenten bij de fanfare werd "Het Orkest van De Kwakel" gestart. Buiten de blaasinstrumenten mochten alle muziekinstrumenten aanschuiven. Veel Kwakelse kinderen gingen proefflessen nemen op gitaar of dwarsfluit en werden lid van Tavenu. Ook meldden, na concerten, spontaan mensen uit het publiek zich aan, omdat ze de

muziek zo waardeerden, dat ze in de toekomst graag deel wilden uitmaken van het orkest. Helaas moest in 2014 de drumband de beslissing nemen om te stoppen wegens een te laag ledental. Vanaf die tijd werd wel de steelband groter en ook jeugdleden gingen meedoen op de steelpan. Dit nieuwe kindje van Tavenu bleek levensvatbaar! En als klap op de vuurpijl heeft het Orkest van De Kwakel met zijn enthousiasme zaterdag 11 november 2017, de eerste prijs gewonnen. Bij het bondsconcours in het Zaantheater in Zaandam, grote klasse in dit prachtige jubileumjaar. Op zaterdag 6 januari 2018, speelt het orkest zijn nieuwjaarsconcert.

Het Orkest van De Kwakel (2015)

90 jaar en springlevend (2017)

Op zaterdag 7 april werd het 90-jarig jubileum groots gevierd buiten en in de basisschool De Zon.

Op verschillende plaatsen in het dorp werd de generale repetitie geoefend, zoals het dorps huis en de school. Heel veel oud-leden hadden zich weer aangemeld om nog één keer mee te doen met de oude garde. Drumband, fanfare, steelband en de majorettes uit vervlogen tijden. De avondvoorstelling vond plaats op het podium van De Zon, de school was afgeladen met het toegestroomde publiek. Dit kreeg een prachtig concert voorgeschoteld met hilarische oude uniformen op een catwalk. Dit was een avond om niet te vergeten, een grote reünie van leden, oud-leden en andere toeschouwers.

In de zomer van 2017 vond het “5e Internationale Steelbandfestival” wederom in De Kwakel plaats, met deelname van 12 steelbands uit Europa. Tavenu bestond 90 jaar en trok dit evenement wederom naar zich toe, als jubilerende organisatie. Het was een geweldige happening in zomerse temperaturen, helemaal in stijl dus bij deze tropisch uitgedoste steelbands. (De Steelbandmuziek is rond 1940 ontstaan in het Caraïbische gebied, op het eiland Trinidad, aanvankelijk als muziek voor de armen. Het verhaal wil dat men bij toeval ontdekte dat door verschillende “bobbels” in een olievat te slaan, er ook andere tonen klonken. De arme bevolking maakte zo uit door de Amerikanen achtergelaten olievaten de eerste steeldrums (pannen). Ondersteund door al-

lerhande ook zelfgemaakte ritmische instrumenten, werden de drums gebruikt bij hun Calypsofeesten.)

Tavenu is er voor de gemeenschap en van die gemeenschap moeten zij het ook hebben. Met de nodige zelfwerkzaamheid en een flinke dosis enthousiasme is de vereniging uitgegroeid tot een hecht muziekgezelschap. Tavenu is altijd één grote familie, met veel bekende Kwakelse familienamen in de notulen, die met elkaar muziek maken uit liefhebberij. De muziekvereniging is niet meer weg te denken uit De Kwakel. Als er iets in het dorp te vieren is, is Tavenu ter plekke. Bij allerlei evenementen en gebeurtenissen kan er altijd een beroep gedaan worden op de amateurmuzikanten van Tavenu. De leden willen samen muziek maken en vinden het een fijne vorm van vrijetijdsbesteding.

Steelband Festival (2017)

Hopelijk blijft het ledenaantal doorgroeien, zodat Tavenu behouden blijft voor De Kwakel en na het 90-jarig jubileum met vertrouwen toegewerkt kan worden naar het eeuwfeest in 2027. Wij feliciteren Tavenu als ‘oudste vereniging’ van De Kwakel van harte met het succes van dit 90-jarige jubileum! Van TaveToen naar TaveNu. Het dorp is erg trots op jullie!

Bestuur van de Stichting De Kwakel Toen & Nu (december 2017)

(Met dank aan voorzitter Kees Meijer van Tavenu voor zijn medewerking aan dit verhaal)

www.tavenu-dekwakel.nl

Tavenu 90 jaar (1927-2017)

KWAKELSE DUIZENDPOOT MAY VERHOEF (1928-2017)

Mattheus Jacobus Verhoef werd geboren op 1 april 1928, aan de Boterdijk, als zoon van Bertus Verhoef en Gijsje Maijenburg. Zijn eerste baas was Hermanus Vermey, waar hij als jong ventje wat bijverdiende. Manus vond zijn echte naam 'Thewis' veel te moeilijk en veranderde die naam in May. Zijn moeder heette nl. Maijenburg en haar zoon werd dus voor zijn hele leven May genoemd. Hij groeide op in het gezin met zus Dora en zijn broers Jac, Han (Mik) en Piet.

May met broers Jac en Han (Mik) Verhoef (1940)

Chrysantenkwekerij C. M. van Zaal (1940-1978)

Na de lagere school ging hij in 1940 werken bij de chrysantenkwekerij C. M. van Zaal aan de Drechtzijdijk. Hij was toen 12 jaar en zou 38 jaar blijven. Op een korte onderbreking na: in 1948/49 moest hij onder de wapenen en vervulde als marinier zijn dienstplicht in Doorn.

Personeel van Kwekerij van Zaal, May rechts (1946)

Thewis (May) Verhoef (Doorn 1948)

May was de steun en toeverlaat voor de weduwe Van Zaal en op de kwekerij regelde hij ook de boel in die tijd. May was de chrysanten stekbaas en heeft daar heel lang met zijn vrienden Piet de Groot en Piet Bijman gewerkt. Zij waren de steunpilaren in die moeilijke tijd voor het gezin en de kwekerij.

May was als marinier gehard teruggekomen uit dienst en ging weer aan het werk bij zijn oude baas Kees van Zaal. In 1951 sloeg het noodlot toe: Kees van Zaal verongelukte op jonge leeftijd. Zijn vrouw stond er met hun grote gezin van 10 kinderen alleen voor.

Gezin Bertus en Gijsje Verhoef (ca.1948)

May kreeg verkering met Jansje Sitvast van de Boterdijk en trouwde 12 mei 1953. Zij kregen samen 6 kinderen: Willie, Bea, José, Bertil, Mignon en Piet. Naast zijn drukke baan op de kwekerij had hij ook nog tijd voor zijn jonge gezin, toneelspelen en zijn grootste hobby: de voetbalvereniging KDO.

In 1962 nam zoon Rinus van Zaal de leiding van het bedrijf op zich en May werd bedrijfsleider. Hij stond bij het personeel en de klanten bekend om zijn zeer sociale en humoristische aanpak. Het bedrijf van Rinus van Zaal werd verkocht in 1978 en May moest na 38 dienstjaren een andere baan gaan zoeken.

Gezin Verhoef, Bertil, May, Jans, Piet, Mignon, José, Bea en Wil (1966)

KDO Jeugdcommissie (1957)

Op sportief gebied stond May ook zijn mannetje. Hij begon met voetballen bij VDO, het terrein lag destijds vlakbij de Schans in Uithoorn. Na de oorlog was hij betrokken bij de oprichting op 1 september 1945 van KDO. Het eerste voetbalveld van KDO bevond zich op de hoek Noorddammerweg/Vuurlijn en May ging nu in zijn eigen dorp voetballen. In 1957 werd het nieuwe sportpark geopend aan Het Hanenpad langs de Vuurlijn. Er stonden nog geen huizen in De Kuil, daar werd nog gewoon tarwe en andere granen geteeld door de landbouwers. May was gek op de jeugd. “Wie de jeugd heeft, heeft de toekomst!”, was een bekende uitspraak van hem. Met Jan Splinter en Evert de Jong richtte May de jeugdcommissie op. De jonge club moest immers ook aan de toekomst denken.

May als jeugdcommissielid, met de kleine vaders, die speelden tegen grote vaders (1959)

Met speciale acties werd er geld ingezameld voor de jeugdkas, voor kleding en om het vieren van het St. Nicolaasfeest mogelijk te maken. Oud papier ophalen, Persilbonnen sparen, olieballen verkopen en nog veel

meer ludieke acties leverden geld op. Aan die oliebolacties hielden ze netto zo'n kleine driehonderd gulden over. Terwijl er wel veel energie ingestoken was, was de opbrengst matig. Het ging altijd met vallen en opstaan in de beginperiode. Zijn vrouw zei weleens: “Zou je je bed niet eens bij KDO neerzetten?”

Als schrijver van ludieke teksten voor het Ons Doel, helpen bij de Kwakelse Veiling, May trad wervend op en

May en jeugdlid Martien van Kessel Jzn. (1960)

wist menige plaatsgenoot te strikken om ook als vrijwilliger binnen KDO actief te worden. Hij zette een slim netwerk op om contributies te innen. Hij bekleedde tussen 1957 en 1989 diverse bestuursfuncties en trad tevens op als jeugdtrainer, scheidsrechter en leider van de verschillende jeugdteams. Zij gingen op de fiets naar hun wedstrijden in de omgeving, ook helemaal naar Amstelveen. Naar Amsterdam met de bus en de tram en altijd na 12.00 uur spelen. Het was een Rooms Katholieke vereniging en het bisdom

Haarlem bepaalde dat er eerst naar de kerk gegaan diende te worden. De pastoor in De Kwakel volgde deze uitspraak natuurlijk.

Mensenbinder en inspirator

Onze voorzitter Ben Plasmeijer heeft wat anekdotes aangeleverd over zijn grote vriend en inspirator May Verhoef. Hij schakelde Ben al op jonge leeftijd in om de contributie van 10 cent op te halen bij de ouders van de jeugdleden. Vaak moest Ben nog een keer terugkomen, omdat er echt geen geld was om de contributie van hun kinderen te kunnen betalen. Het geld werd door hem thuis bij moeder Jans in de Mgr. Noordmanlaan afgegeven, een warm gezin waar hij graag kwam. Op 15-jarige leeftijd werd het tijd voor Ben om het jeugdsecretariaat (welpen, later de pupillen) over te nemen van zijn grote nestor. Programma's maken voor het clubblad “Ons Doel”, het vervoer naar de uitwedstrijden en de scheidsrechters regelen behoorden tot zijn nieuwe taken. May gaf Ben het vertrouwen en zoek het maar uit, hij hielp natuurlijk wel als dat niet lukte. De juiste mensen op de juiste plekken zetten en mensen binden en inspireren was de grote kracht van May.

Ben was keeper van de B1-junioren t/m 14 jaar en May de leider van het team. Bij een thuiswedstrijd werd met 2-6 verloren. In de kleedkamer zei de leider dat de

keeper niet goed zijn best had gedaan. Daarna zei hij er verder niet veel over, alleen dat Ben de volgende wedstrijd niet hoefde te komen spelen en ook niet hoefde te trainen. Daar baalde Ben wel van, hij was immers zijn grote vriend, maar dat interesseerde de leider niet. Het team had de volgende wedstrijd een andere keeper en verloor met 8-0 in Muiden. Ben had schik en dacht lol- lig te zijn door hem uit te lachen. Dat had hij beter niet kunnen doen, nog een week geschorst, weer balen. Die week is Ben naar hem toe gegaan en heeft zijn excuses aangeboden. Daar had May op gewacht en ze zijn daarna de grootste vrienden geworden. Dit verhaal heeft hij heel veel verteld en genoot er enorm van, als er veel mensen omheen zaten waar Ben bij zat. Dat is May ten voeten uit: vol grappen en grollen en lekker stangen.

May Verhoef als leider van KDO-1 (1967-1968)

Toneel en cabaret (1962-1980)

In de jaren zestig besloot KDO ook aan toneel te gaan doen. Het zieltogende St. Genesius vond dat niet leuk en zei: “als jullie zo graag toneel willen spelen, doe dat dan bij ons”. Zo kwam May Verhoef ook nog bij de toneelvereniging St. Genesius terecht. Toneelspelen was ook een grote passie van hem, hij heeft heel veel hoofdrollen gespeeld. Hij was daar tussen 1962 en 1980 actief als acteur, bestuurslid en als voorzitter de stuwende kracht van de vereniging. Hij kon goed improviseren als de situatie daar rijp voor was, hierna volgt een echt gebeurd verhaal uit die tijd.

Een keer leek hij te improviseren, terwijl dat niet zo was. Tijdens een toneelrepetitie zei hij gekscherend tegen zijn medespelers dat de nep-jenever (water) die hij in zijn rol als oude zeebonk moest drinken beter echte jenever kon zijn. Hij had er beslist niet op gerekend dat die wens bij de première van het toneelstuk echt in vervulling zou gaan. Toen hij de eerste van in totaal zeven borrels te drinken kreeg, merkte hij dat er geen water, maar echte jenever in zijn glas zat. Hij vertrok

geen spier en speelde gewoon door. Geheel op de souffleur vertrouwend werkte hij zich manmoedig door het stuk en de jenever heen. Iedereen, behalve de regisseur en de souffleur, had in de gaten dat May steeds verder onder invloed raakte. Hij heeft een kater van bijna twee dagen gehad en heeft daarna nooit meer een druppel jenever gedronken.

Cabaretavond Pastoor Adank (35 jaar priester) en May Verhoef (dec.1973)

In 1973 was May de initiatiefnemer namens de jeugdcommissie om eigen KDO-jeugdleden toneel en cabaret te laten spelen op feestavonden voor de nog jongere jeugdleden. Een groot succes waar weer nieuw talent uit voortkwam om door te kunnen stromen naar de plaatselijke toneelvereniging. Zijn collega toneelspeelster Alie de Groot werd regisseur van deze nieuwe jeugdgroep. Deze cabaretgroep heette “The Swinging Animals”, waar weer de “Zingende Franciscanen” uit voortkwamen. May en Alie genoten van deze avonden, maar vooral van het repeteren op een schuurzolder met een biertje na afloop erbij. Het moest natuurlijk wel gezellig zijn en met een borrel erbij kwamen de verhalen los van het weekend en wat deze jeugdleden uit hadden gespookt. May en Alie bleven zodoende goed op de hoogte van wat er speelde in het sociale leven van de oudere jeugdleden. De generale repetities werden altijd gehouden in de KDO-kantine op het door de jeugd zelfgebouwde decor en toneel. Daar zorgde Evert de Jong als kantinebaas voor de hapjes en de drankjes tijdens en na de generale uitvoering. De jeugd vond het prachtig en jarenlang zijn er in de wintermaanden stukken opgevoerd voor de verschillende jeugdavonden.

NKS Sportkampen en Sport & Spel (1968-1990)

Bij de sportkampen van de NKS (Nederlandse Katholieke Sportfederatie) was May ook weer betrokken voor zijn club. Stel u voor: halverwege de jaren zestig, de ouders gingen nooit op vakantie in De Kwakel. Mensen moesten hard werken op de tuinen van de kwekerijen

en hadden vaak grote gezinnen. Er was echt geen geld om op vakantie te gaan. Het sportkamp was een initiatief van de NKS: een week op vakantie met andere verenigingen uit heel Nederland. De sportkampen werden meestal georganiseerd in Brabant en Limburg op grote sportcomplexen. Met een staf en een eetgroep en natuurlijk: een katholieke mis werd er ook opgedragen. Nederland was in die tijd nog echt verzuild in verschillende geloven en KDO was natuurlijk R. K. De jeugdcommissie onder leiding van May, zorgde ervoor dat de KDO-leden daarheen konden met eigen leiding en vervoer, vaak meerdere kinderen uit een gezin. Alles was betaalbaar en geen hoge kosten voor de ouders van de leden. Prachtige jaren, waar de teamgeest bijgebracht werd met sport, spel, zwemmen en ook corvee natuurlijk. Halverwege de jaren zeventig liep de animo terug voor deze kampen. De reden was de welvaart: kinderen gingen met hun ouders op vakantie en er was dan geen geld meer voor de sportkampen.

May en Jans, moeder Gijsje en zoon Piet (1970)

Hieruit kwam het idee voort om dit eens uit te proberen bij het eigen terrein van KDO. Natuurlijk was May hier ook weer als de kippen bij, wat resulteerde in één Sport & Speldag in 1975. Dit was meteen een succes en het jaar erna (1976) werd het eerste Sport & Spelweekend geboren. Het eerste jaar moesten ze zelf de tenten opbouwen, niemand wist hoe dat moest. De eetgroep wist ook niet hoeveel broodjes er gesmeerd moesten worden. Het idee was een beetje afgekeken van de NKS-sportkampen, maar dan in eigen dorp. De NKS-sportkampen waren meer prestatiegericht, niet ieder kind vond dat leuk. Met Sport & Spel was er aandacht voor ander vertier met sport, spel, denken, kijken en doen. May verzamelde weer een groep 'oude cabaretleden' om zich heen om het avondprogramma te verzorgen met spel, toneel en cabaretvoorstellingen in de kantine, de sporthal en de grote tent.

In 1977 nam May het voorzitterschap over van de Jeugdcommissie, waar hij al vanaf het begin in zat als bestuurslid. In 1979 werd hij als eerste bij KDO beloond als "Lid van Verdienste". Zijn naam staat bovenaan de lijst van de leden van verdienste in de bestuurskamer van de vereniging.

Eerste Lid van Verdienste van KDO (1979)

Met de stafleden van het Sport & Spel ging May een keer naar Limburg, naar een bedrijf dat in zeskampattributen handelde. "Zogenaamd om te kopen, maar we gingen alleen om te kijken. Wim Wahlen kon alles met z'n handen maken, wat ie met z'n ogen zag". De materiaalgroep maakte elk jaar weer nieuwe speelattributen. Op zeker moment hadden ze in De Kwakel een soort 'speel-o-theek' van zeskampspullen, zelf gemaakt, om weer te kunnen verhuren. Dat bracht weer geld in het laatje van de Sport & Spelkas, zo kon het inleggeld laag gehouden worden.

Als 'Mayo de Quajo' stond hij zelf als circusstalmeester in de grote circustent bij het 15-jarig jubileum in 1990 met medewerking van Tavenu in de orkestbak. Gerrit Verbruggen deed er een act met z'n honden en z'n geiten, verder waren er ook clowns en werd er afgesloten met de band Circus Custers. Toneelspelen was dan ook een van zijn grote hobby's. Dit avondprogramma staat nog als een huis en is door de jaren heen weer vernieuwd met nieuwe ideeën van nieuwe jonge mensen. Dat was het motto van May: motiveren, stimuleren en op tijd verjongen en klaar zijn voor de toekomst. Het Sport & Spelweekend is nog steeds betaalbaar, omdat sportvereniging KDO, de Kwakelse middenstand en de Kwakelse veiling financieel bijdragen om de kosten laag te houden voor alle kinderen. Dit kamp is tegenwoordig toegankelijk voor 'alle Kwakelse kinderen' en niet alleen KDO-jeugdleden. Dit jaar werd het weekend alweer voor de 42e keer gehouden. Een mooie traditie die moet blijven.

Stem des volks (1975-1977)

Vier Uithoornaars op audiëntie bij minister Ginjaar, die zich liet zich flankeren door twee topambtenaren. Aan de andere kant van de tafel burgemeester Brautigam, wethouder Jongmans, opbouwwerker Kos en de Kwakelaar Verhoef. De minister van Volksgezondheid ging het rijtje af. "Hij luisterde wel, maar dat zag je niet. In-

eengedoken en met zijn gezicht naar de tafel hoorde hij hen aan. Totdat May aan de beurt was. Toen veerde minister Ginjaar op. Waarom? Niet omdat May zo mooi sprak, maar hij hoorde plots de stem van het volk.

Voor woningbouw naar Den Haag (1977-1980)

Doordat er 7 jaar niet gebouwd werd in De Kwakel i.v.m. de geluidsoverlast van Schiphol (toen ook al), liep het kader van KDO drastisch terug. De leden konden niet in het dorp wonen en verhuisden na hun trouwen naar een flat in Uithoorn of een huis in de dorpen om ons heen. Dat zou dan door de verdergaande vergrijzing de doodssteek betekenen voor het hechte verenigingsleven in het dorp. De 'Actiegroep De Kwakel', met May als voorzitter, werd uit dit besef in 1975 geboren. Hij vormde weer een groep om zich heen, om te pleiten voor huizenbouw in het dorp. Op 14 december 1977 gingen bijna alle bewoners van De Kwakel

May in Den Haag (1977)

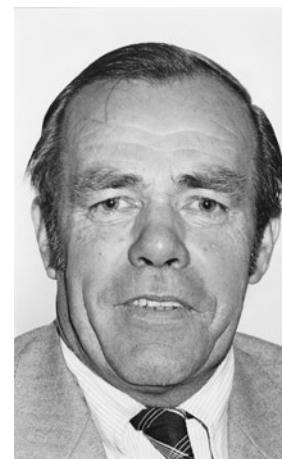
richting Den Haag. Alle auto's en bussen werden op het Malieveld geparkeerd en in een grote optocht liepen de actievoerders achter muziekvereniging Tavenu aan naar 'Het Binnenhof'. Daar sprak May als woordvoerder namens de Kwakelse bevolking met Willem Aantjes van het CDA en bood hem een 'Grijsboek' (de petitie) en een grote bos Kwakelse rozen aan. Het resultaat was er 1,5 jaar later: in 1979 ging de 1e paal in de grond voor huizen in de Kuil-2 en in juni 1980 waren de 52 huizen allemaal opgeleverd. Weer een sterk staaltje van de Kwakelse mentaliteit: doorgaan tot het doel bereikt is en nooit opgeven, zelfs al moet je helemaal naar Den Haag.

May is meer een verenigingsman, dan een politiek dier (1978-1983)

De Belangengroep De Kwakel, met Harry Groen en Jaap Kok, klopte aan bij de initiatiefnemers van deze actiegroep voor leden om in de gemeenteraad te komen. May wilde wel meewerken op een onverkiesbare plaats onderaan de lijst. Door de vele voorkeurstemmen in 1978 in De Kwakel, werd hij gekozen in de gemeenteraad met de nieuwe naam GKU (Gemeentebelangen De Kwakel-Uithoorn). Iedereen in het dorp kende hem en wist dat als hij erbij is, er echt wat gebeurt.

May moest wel erg wennen, hij was gewend om snel te handelen en uit te voeren en dat is in de gemeenteraad niet altijd het geval. Daar moet je engelengeduld hebben om iets voor elkaar te krijgen.

Hier begon zijn politieke carrière, hij heeft van 1978-1982 in de raad gezeten. Hij heeft veel betekend voor ons kleine dorp en veel voor elkaar gekregen met zijn raadswerk. Uithoorn had al een eigen sporthal, "De Scheg", maar May vond dat óók De Kwakel een eigen sporthal verdiende. Hij maakte zich hier sterk voor, met als resultaat de KDO-sporthal in oktober 1982. May was dan wel een Kwakelaar, maar bovenal een mens met oog voor het belang van sociale contacten tussen mensen. Raadslid Verhoef had beslist niet alleen maar oog voor de belangen van De Kwakel, maar was een echte Gemeentebelangen-man. In zijn functie had hij daarom óók aandacht voor Uithoorn. Daar realiseerde hij een geldlening aan de buurtvereniging Thamerdal voor de bouw van een nieuw buurthuis, dat werd "De Ponderosa". May zette zich ook in voor de renovatie van woningen en gaf de aanzet voor de oprichting van buurtcomités. Daarnaast maakte hij zich sterk voor goede contactmogelijkheden tussen burgers en ambtenaren.

Raadslid GKU May Verhoef (1983)

Bij de nieuwe verkiezingen van 1982 was hij lijsttrekker van GKU en kwam met alweer veel voorkeurstemmen als fractievoorzitter in de nieuwe gemeenteraad. Steeds meer echter gingen de 'politieke spelletjes' in dat college hem tegenstaan. Zijn aversie tegen duister taalgebruik etaleerde May door drie maanden lang met de 'Dikke van Dale' onder z'n arm naar de raadsvergaderingen te komen. Om elk moeilijk woord op te kunnen zoeken. Een meer ludieke dan effectieve actie. Het was voor hem een "leerzame periode. Je leert achter de schermen kijken". In 1983 verliet hij de plaatselijk politieke arena en stortte zich weer met hart en ziel in het verenigingsleven. Als grote voorbeeld voor zijn leerling bij KDO, gaf hij het stokje in 1983 over in de raad aan de jongere Gerrit Verbruggen, die later lang wethouder werd in Uithoorn. De Kwakelse belangen en inbreng waren hiermee gewaarborgd.

VBA Bloemenveiling (1978-1990)

Op zijn vijftigste moest May na beëindiging van de chrysantenkwekerij C. M. van Zaal op zoek naar een andere baan. Datzelfde jaar nog (1978) werd hij aangenomen bij de VBA (Verenigde Bloemenveilingen Aalsmeer). Daar vond May zijn draai weer en begon als verdeler bij tribune D. In januari 1980 werd hij zaalchef C bij de emballageafdeling. In januari 1981 werd hij zaalchef B en in juni van hetzelfde jaar zaalchef A bij dezelfde afdeling. In het kader van het project 'Heroriëntatie Distributie' werd May in december 1982 groepsleider/plaatsvervangend sectiechef Emballage. In het kader van het 'Organisatie ontwikkelingsproject' werd hij in januari 1987 chef Opslag en Uitgifte binnen de afdeling Fustbeheer. Zijn laatste promotie was in 1989 als chef Fustinname. Door zijn goede organiserende vermogen werd hij al gauw chef van al die afdelingen. Het personeel droeg hem op handen en al spoedig nam hij ook plaats in de ondernemingsraad.

Naast zijn werk binnen de bloemenveiling was hij ook nog vanaf 1980 2e voorzitter van de personeelsvereniging. In die functie maakte hij speeches voor officiële gelegenheden, organiseerde hij fietstochten en toneelvoorstellingen en gaf een aanzet tot het organiseren van een 'ouderensoos' voor oud-medewerkers. Dat was May ten voeten uit, sociaal betrokken, opkomend voor alle medewerkers van hoog tot laag.

Niet achter de geraniums gaan zitten (1990-2003)

Op 30 april 1990 stopte hij op 62-jarige leeftijd met werken bij de VBA en ging hij met de VUT. Sindsdien werd het qua vrijwilligerswerk steeds drukker. Hij vormde weer een actiegroep in het dorp en pleitte voor nieuwbouw voor het dorps huis in De Kwakel. Door zijn politieke ervaring wist hij nu wel bij welke personen hij moest zijn in het gemeentehuis van Uithoorn. In februari 1992 opende het Dorps huis De Quakel zijn deuren. Dat is alweer Toen, wij zijn Nu weer 25 jaar verder. Het dorps huis heeft zijn waarde altijd bewezen in De Kwakel en is niet weg te denken uit het dorpsleven. Alle gebruikers hopen er nog lang plezier van te hebben!

Nu hij niet meer werkte, kon hij samen op vakantie met vrouw Jans en vooral veel fietsen, met rondje De Hoef als favoriete ritje. Stil zitten achter de geraniums, dat was niets voor hem. Van KDO naar KBO was maar een letter. Hij was altijd in de weer voor het plezier van anderen. Als hij anderen zag genieten, genoot hij des te meer. Hij had een enorm gevoel voor humor en dat

werd niet minder met het klimmen der jaren. Gebruikte hij deze gave eerst voor de jeugd, later evenzeer voor de ouderen met zijn rake grappen en voordachten. Van de jeugd naar de ouderen, daar had May geen problemen mee en hij werd gevraagd in het KBO-bestuur. Als bestuurslid zat hij in de Uithoornse seniorenraad en in de werkgroep "Ouderenhuisvesting" was hij voorzitter van de werkgroep "Inloop". Onder zijn bestuur bloeide deze vereniging enorm op met een toename van een groot aantal leden. Verder was hij ook nog coördinator van de bridgeactiviteiten in het dorps huis. Hij was 10 jaar KBO-secretaris, van 1992 tot zijn verjaardag op 1 april 2002. Als 74-jarige nam hij afscheid, het was weer tijd om plaats te maken voor verjonging. Jan Voorn (Hzn) nam het secretariaat van hem over.

In het jaar 1998 was er weer een grote domper voor May. Na het verlies van zijn jongste zoon Piet in 1987, verloor hij nu zijn vrouw Jans, altijd zijn steun en toeverlaat op het thuisfront in de Noordmanlaan 58. Na de dood van Jans is hij in een flatje aan de Hortensialaan gaan wonen, met heel veel plezier, al mistte hij haar wel. Zijn kinderen en vrienden steunden hem in die moeilijke periode.

Koninklijke onderscheiding (2004)

May Verhoef is iemand die in de Kwakelse gemeenschap zijn sporen ruimschoots heeft verdiend. Vele jaren zette hij zich in voor het plaatselijke sociale leven. Onvermoeibaar spande hij zich in voor Sportvereniging KDO, Toneelvereniging St. Genesisus, Actiegroep Woningbouw KBO, de Katholieke Bond van Ouderen, Actiegroep Dorps huis De Quakel, Kwakelse veiling, Raadslid voor De Kwakel in GKU en voor nog veel meer werkzaamheden buiten het waarnemingsveld. Als er iemand is die iets over verbondenheid kon vertellen, was hij het wel. De sociale binding is heel belangrijk voor ons karakteristieke dorp. Waar Kwakelaars niet van houden, is lang praten over iets onzinnigs.

Koninklijke onderscheiding

Als er wat op touw gezet moet worden, doen ze dat direct, zonder er lang over te praten. Het zijn doeners, praten doen ze wel graag, maar dan met een borrel of een biertje aan de bar. Kapsones hoort niet bij een Kwakelaar. "Doe maar gewoon, dan doe je al gek genoeg!", was een van zijn motto's.

Op 30 april 2004 kreeg May Verhoef een Koninklijke Onderscheiding: hij werd benoemd tot Lid in de Orde van Oranje-Nassau. De onderscheiding werd uitgereikt in het Gemeentehuis van Uithoorn door Burgemeester Groen, als dank voor zijn grote inzet in al die jaren.

Kwakels Icoon (2017)

May Verhoef, wij kunnen een boek schrijven over zijn vele werkzaamheden en belevenissen. Wat heeft hij niet gedaan voor de Kwakelse gemeenschap? May was iemand die heel veel plaatsgenoten kende en die door heel veel plaatsgenoten werd gekend. Hij was een zeer gewaardeerde, ja geliefde en geziene figuur binnen de plaatselijke gemeenschap. Altijd gaf hij een persoonlijke noot aan zijn contacten met zijn medemensen.

Deze 'Kwakelse Icoon' is heengegaan op 89-jarige leeftijd in het "Hoge Heem" (Uithoorn) op 2 mei 2017. Op de kist stond een houten 'Quakeltje', opgemaakt met roodwitte chrysanten, de bloemen waar hij heel lang in heeft gewerkt in de kleuren van KDO, als blijk van dank voor de grandioze inzet voor ons dorp.

*Kwakels Icoon
May (2016)*

May rust in vrede, na dit stukje zal iedereen weer even aan je denken. Wij horen nog altijd die 'ondeugende schaterlach' uit de hemel boven ons komen. Je was een voorbeeld voor heel veel mensen uit De Kwakel en omstreken. May bedankt!

*Bestuur van Stichting De Kwakel Toen & Nu.
(December 2017)*

DORP IN OPSTAND NAAR DEN HAAG (1977)

Halverwege de jaren zeventig van de vorige eeuw ontstond de Aktiegroep De Kwakel en die deed al snel veel van zich spreken. De kiem was gelegd bij KDO, ze raakten daar kader kwijt. De oudere jeugd kon in De Kwakel geen woonruimte vinden en verhuisde naar Mijdrecht, Aalsmeer, Kudelstaart en de flats in Uithoorn. Ze bleven vaak nog wel een tijdje bij KDO helpen, maar op zeker moment stopten ze toch met hun vrijwilligerswerk. Weer een jeugdtrainer weg, weer een leider weg, weer een bestuurslid vertrokken, het hield niet op. Het dorp dreigde te vergrijzen, waarmee het hechte verenigingsleven ten dode opgeschreven zou zijn.

Aktiegroep De Kwakel

De "Aktiegroep De Kwakel" werd gevormd en die moest ervoor zorgen dat het Rijk de ban op woningbouw in De Kuil zou opheffen. Zeven jaar lang was er niet gebouwd in de dorpskern "vanwege het vlieg-

tuiglawaaï". Dat zou alleen maar overlast opleveren voor de nieuwe bewoners. De aktiegroep trok mensen aan, die opdrachten kregen die strookten met hun kwaliteiten. Opbouwwerker Theo Kos van Uithoorn was zo iemand. Hij heeft geweldig geholpen. Hij hamerde erop dat het van belang was dat het personeel van de

Miniatuurhuisjes in het dorp (1977)

kwekerijen zo dicht mogelijk bij zijn dagelijkse werk woonde, en ook dat men in de vroege ochtend al naar de bloemenveiling moest. Hier stond de LTB (Land- en Tuinbouw Bond) natuurlijk achter om de eigen achterban te steunen. Net als de lokale winkeliers de KHV (Kwakelse Handels Ver-

Protestmars in Den Haag (1977)

eniging), de scholen en de andere verenigingen, die ook in hetzelfde schuitje zaten. Het ging over de toekomst van het hele dorp.

Duidelijke taal

Drie Uithoornaars en een Kwakelaar mochten bij minister Ginjaar van Volksgezondheid en Milieu op bezoek komen in De Haag. Voorzitter van de Aktiegroep De Kwakel, May Verhoef, ging mee om de belangen van De Kwakel te bepleiten: de noodzaak van woningbouw in de door geluidscontouren en Kosteneenheden (KE) in een wurggreep gehouden kern. May, wars van wollig ambtelijk taalgebruik ("ik ben een man van de lagere school"), sprak duidelijke taal tegen de minister, die, na eerst drie ambtenaren aangehoord te hebben, duidelijk geïnteresseerd opleefde bij deze spreker.

Vijf voor twaalf

Er volgde een bezoek van de Commissaris van de Koningin en een aantal Kamerleden aan het dorp. Zij werden verwelkomd met een houten huis op een paal met daarnaast een groot spandoek. De tekst op het doek was: "Verhoog de Kwakelse leefbaarheid, bouw hier woningen, overheid!" Maar het hele dorp stond vol met

kleine huisjes op palen en spandoeken met noodkreten, zoals: "De Kwakel wordt langzaam een verlepte bloem, bouw huizen voor hen die hier iets tegen kunnen doen" en "Hoge Heren Ambtenaren, de bloemen wachten niet tot morgen, bouw huizen voor hen die ze verzorgen!" Nog een slogan "Dit huis in het klein, moet heel snel een echt huis zijn". De leden van de Aktiegroep gingen in gesprek met deze hoge gasten en er werd een lunch gebruikt in Het Fort De Kwakel. Zij lichtten daar hun argumenten toe en aansluitend werd er een kijkje genomen bij de toekomstige bouwlocatie in De Kuil. Laat er toen net een vliegtuig op een paar honderd meter hoogte overkomen! De leden van de Aktiegroep konden het ding wel met een steen naar beneden halen!

Oh, Oh Den Haag (1977)

In 1977 was de maat vol in De Kwakel. Op 14 december van dat jaar reisden duizend Kwakelaars, samen met het toenmalige college van burgemeester en wethouders van Uithoorn, naar Den Haag. Dit, om hun bouweisen kracht bij te zetten. In optocht gingen de Kwakelaars vanaf het Malieveld, achter de muziek van Tavenu aan, naar Het Binnenhof, waar leden van de Vaste Kamercommissie de grieven aanhoorden.

Kwakels protest in Den Haag (1977)

Woordvoerder namens de Kwakelse bevolking was May Verhoef. Hij overhandigde een petitie, een ‘Grijsboek’ en een bos rozen aan Willem Aantjes (CDA), de voorzitter in Den Haag van de Vaste Kamercommissie voor Volkshuisvesting en Ruimtelijke Ordening. De protestmars zat erop in Den Haag en eenmaal terug in De Kwakel, was het verzamelen in Het Fort, onder het genot van een kop lekkere snert. Na de snert kwamen de ‘gele rakkers’ van de tap, het was nog heel lang Kwakels gezellig in de bar. De Kwakel had zich mooi even daadkrachtig laten zien in de hofstad.

(Hierna volgt een verslag van de dag van Jan van Wissen uit het Ons Doeltje.)

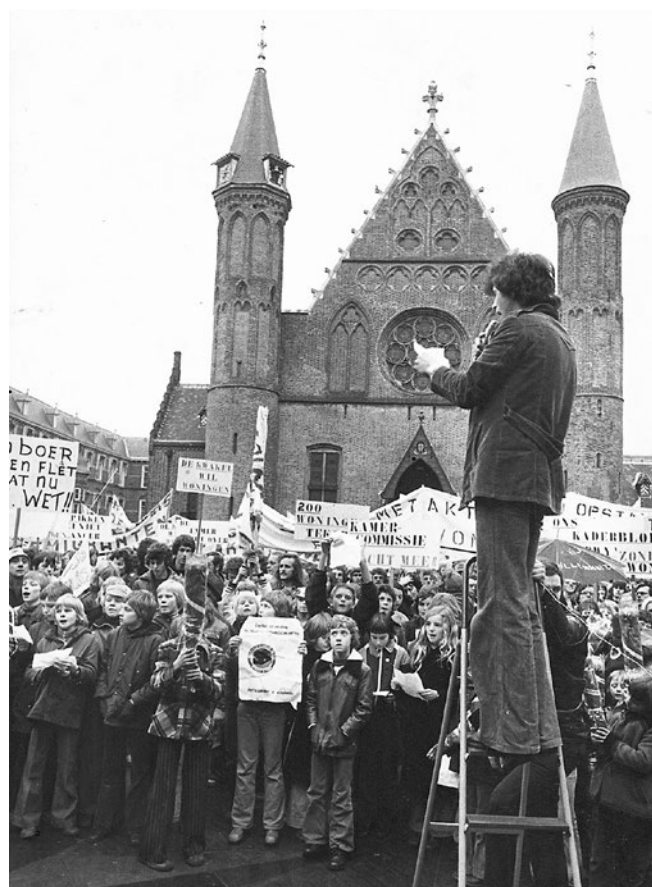
Dorp in optocht

De Kwakel verkeert al weken in een koortsachtige sfeer. Na de emotionele bijeenkomsten bij Leenders en de schermutselingen over de borden is een groot gedeelte van de bevolking keihard bezig geweest om voor te bereiden wat er afgelopen woensdag heeft plaats gevonden. Vijf weken lang kwam er iedere week een

Aktie-krant door de bus. Vergaderingen, handtekeningen verzamelen, huisjes bouwen, spandoeken maken en ophangen, kortom er is ontzettend hard gewerkt door iedereen.

Malieveld

Woensdag 14 december 1977 werd dan de historische datum. ’s Middags rond 1 uur was het al een drukte van belang in De Kuil. Totaal zo’n 200 auto’s verzamelden zich. Sommigen waren zeer fraai beschilderd. Allen kregen een routebeschrijving mee en een handvol stickers. De tocht naar het Malieveld verliep zonder veel problemen. Het was ook niet zo moeilijk te vinden. Er was trouwens ook een aardige politiemacht op de been of te paard. Men is hier kennelijk op alles voorbereid. Ze hoefden echter niet bang te zijn, want de enorme massa mensen (we dachten zeker 1000) groepeerde zich zeer ordelijk en begon al snel liederen te zingen. De spandoeken werden uitgevouwen, de huisjes omhooggestoken. Dat leverde een fantastisch beeld op.

Het Binnenhof met hoofd van de school Willem Pronk (1977)

Heel fraai was ook dat TAVENU vooropliep en zorgde voor wat extra lawaai, door zo nu en dan flink de trom te slaan. Om half drie zette de mensenmenigte zich in

beweging. Vooral in een bocht was het een adembenemend gezicht, al die mensen, al die spandoeken. De stoet was dan ook zeker een 100 meter lang en trok buitengewoon veel bekijks. Of die ambtenaren, die toch wel meer demonstraties hier zien, nog nooit zoiets hadden gezien, of dat ze alle aanleiding aangrijpen om het werk neer te gooien; ze hingen in ieder geval allemaal uit de ramen. Misschien dat de ambtelijke molen daarom niet zo snel werkt? De stoet trok door de poort (een mooi plaatje) Het Binnenhof op alwaar men zich opstelde. De liederen en leuzen weergalmden tegen de oude gebouwen.

Minister Aantjes (CDA) en aktieleider May Verhoef (1977)

De tv en diverse persfotografen waren aanwezig om getuige te zijn van het grote moment. Wim Aantjes, voorzitter van de commissie Ruimtelijke Ordening en bovendien de voltallige commissie, hoorden de lange en voortreffelijke toespraak van May Verhoef, May hield een van zijn beste redevoeringen. En wat we van hem gewend zijn, hij plaatste zo nu en dan rake en ironische opmerkingen. De commissie hoorde dat allemaal met een glimlach aan, nam de bloemen, de petitie en de grijsboeken in ontvangst en Aantjes nam de microfoon voor een weerwoord. Daarin bleek dat hij toch wel enigszins op de hoogte was, want hij haalde aan dat ene heer Letschert (Oud-Burgemeester van Uithoorn) in de commissie al vragen over De Kwakel had gesteld. Natuurlijk kon hij niet zeggen dat er nu gebouwd kan worden, maar een en ander te moeten afwachten. Wij zouden hem wat kunnen helpen door een minister van Justitie uit ons midden naar voren te laten komen, zei hij, waarop er luid om May geroepen werd door de aanwezigen. Na afloop verliet iedereen zeer ordelijk Het Binnenhof en begaf zich napratend over de prima middag naar de auto's om daarna snel naar De Kwakel en de erwtensoepp in Het Fort te gaan.

Stil

De Kwakel lag intussen erg stil te wachten. De winkels en de bank waren dicht, want wat had een echte Kwakelaar die niet ziek of slecht ter been was die middag in De Kwakel te zoeken? In Het Fort hing uiteraard een uitstekende "Kwakelse" sfeer. Men trof mensen uit alle lagen van de bevolking aan en de velen die met de organisatie te maken hadden, toonden een tevreden glimlach. Men kon met recht zeer trots zijn op de uitmuntende organisatie.

TV - Journaal

's Avonds zaten de Kwakelaars in spanning bij de tv voor het journaal. Het NOS-journaal had er veel werk aan besteed door 's morgens al in De Kwakel te komen filmen en 's middags in Den Haag. Ook op de radio konden we de toespraak van May horen in "Dingen van de dag" en in "Tros Actua". May werd bovendien door de VARA geïnterviewd. Dat zal later uitgezonden worden. 's Morgens waren Gertie Ossenkoppele en Wim Verlaan Jr. door de Volkskrant geïnterviewd. Er volgden uiteraard veel foto's en commentaar in de diverse kranten (behalve de Telegraaf, maar die zal belangrijkere dingen te melden hebben gehad, zoals de nieuwste roddels van Henk van der Meijden). We kunnen terugkijken op een historische en unieke gebeurtenis. Een gebeurtenis die mogelijk werd door de geweldige geest van saamhorigheid van de Kwakelaars. En dat moeten we voor de toekomst ook zo houden.

Jan van Wissen (Ons Doel, december 1977)

Eindelijk Witte Rook (1978)

Na veel vijven en zessen mocht er in De Kuil 2 toch gebouwd worden, alle inspanningen waren niet voor niets geweest. Een beperkt aantal woningen (52) in een besloten wijkje.

Eerste paal slaan De Kuil 2 (januari 1979)

Er waren strenge voorwaarden gesteld om geluid van de vliegtuigen te weren, de huizen moesten worden voorzien van dubbel glas en dikke dakisolatie. Het Rijk vreesde de precedentwerking. Er mochten alleen aan De Kwakel gebonden en in de agrarische sector werkzame mensen wonen. De gemeente Uithoorn stelde de voorwaarden op voor de toewijzingen van de woningen.

De Kuil 2 (1979-1980)

Het resultaat was er ruim anderhalf jaar later, de 1e paal ging de grond in voor de eerste blok huizen. De 1e paal werd in januari 1979 geslagen, door J.L.A. Jongmans, wethouder van Uithoorn. In de maanden april t/m juni 1980 werden de 52 huizen aan de Orchideelaan en Gerberalaan allemaal opgeleverd.

Sluuteloverhandiging aan Fons en Carla Cornelissen door Burgemeester Brautigam.

De Kwakel kon weer trots zijn op dit mooie resultaat door samen op te trekken, door te zetten en vol te houden. Er waren 200 gegadigden op dit bouwproject en er

moesten dus natuurlijk mensen teleurgesteld worden. Die moesten weer wachten. Toen er stillere vliegtuigen kwamen mocht er weer wat meer gebouwd worden in de gemeentes rond Schiphol. De Kuil 2 werd later nog verder uitgebreid met De Kuil 2B, in 1985/86 werd daar weer gebouwd aan de andere kant van de vijver voor nieuwe gegadigden.

De Kuil 3 (1989-1997)

Na een paar jaar stilte werd in 1989/90 het mooie grote speelveld (voetbalveld), opgeofferd aan de Rozenlaan en Orchideelaan. Op dat grote grasveld stond in die jaren altijd het circus en ook de kermisactiviteiten vonden er plaats. Als je 's morgens wakker werd, stonden er een paar kamelen aan de doelpaal vastgebonden. Het was niet tegen te houden. De Kwakel bleef groeien en het laatste overgebleven stuk gras van De Kuil 3 ging ook op de schop. In de strenge winter van 1996/97 lag de bouw een tijdje stil voor de vorstperiode en de kinderen schaatsten op de lange vijver tussen de twee wijken in.

Een leuk detail: de Elfstedentocht werd toen op 4 januari 1997 verreden, met als winnaar de spruitjeskweker uit Woubrugge, Henk Angenent. Henk zijn schoonmoeder is van origine een Kwakelse dame, nl. Thea van de Rotten (Wdr) van de Vuurlijn. Zo zie je maar weer: De Kwakel zet zichzelf op de kaart in het verleden en in de toekomst!

(Met veel dank aan Jan van Wissen voor zijn mooie verslag "Dorp in optocht" uit 1977)

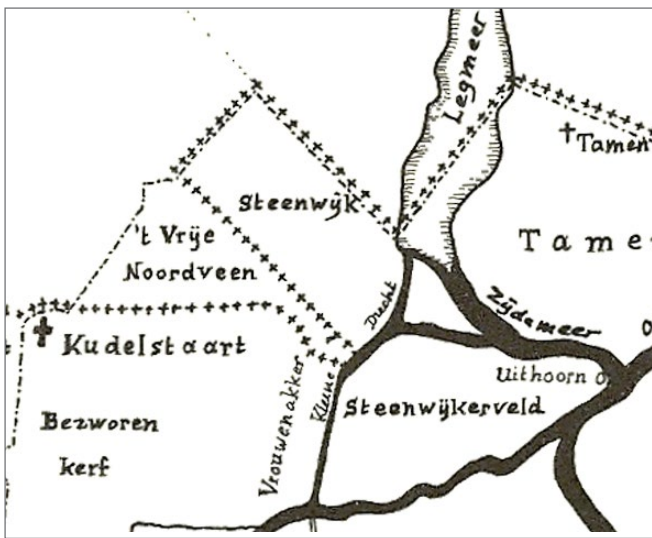
Stichting De Kwakel Toen & Nu (december 2017)

De Kuil 2 (rechts met zwarte lijnen omgeven)

DE RUILVERKAVELING 40 JAAR (1977-2017)

Een stukje historie van het ruilverkavelingsgebied en er omheen, het Vrije Noortveen, Steenwyck, Steenwyckerveld en het Bezwooren Kerf waren districten in de gemeente Uithoorn. Het te bemalen poldergebied (waar nu de Uithoornsepolder nog van over is) was in die periode veel groter en het strekte zich uit tot aan het Karnemelksloot (achter de Bosbaan van het Amsterdamse Bos). Ook de Noorder- en Zuiderlegmeerpolders (Legmeerplassen) maakten er deel van uit.

Oude kaart, Proosdy St. Jan van Utrecht (1285)

Proosdy van St. Jan

Het eigendom van deze gebieden was van de bisschop van Utrecht, het was onderverdeeld in zogenaamde kapittels. Het beheer (bestuur en rechtspraak) werd gedaan door kapittelheren (Proosten) die werden aangesteld door de bisschop. Het Nedersticht (nu de provincie Utrecht) was onderverdeeld in vier kapittels waaronder het Kapittel (of Proosdy) van St. Jan, waar ook Uithoorn onder viel; het kasteel van de Proost stond in Mijdrecht. Het grensde aan het “Graafschap van Holland”, waar in de tijd van de ‘ontginningen’ het een en ander aan conflicten ontstond. De Bisschop van Utrecht twistte in deze districten altijd over elk stukje zwarte grond met de Graaf van Holland.

De stad Utrecht, met centraal de Domkerk, telde ook vier kapittelkerken die een kruis vormden in de stadsplattegrond. Een van deze vier kerken was de St. Janskerk, die het Kapittel van St. Jan (Proosdy van St. Jan) vertegenwoordigde.

Het gebied Ruilverkaveling (RV) begint bij Halfwegen aan de westkant van de Drechtijk tot aan de Noord-Zuidroute (N231) en als afscheiding van de Ringvaart tot aan het tuinpark Het Korte Eind. In vroeger tijden werd het gebied vanaf Halfwegen tot aan de Amstel, de westkant, de ‘Vrouwen Acker’ genoemd. Later is deze naam Vrouwenakker naar de andere kant van de Amstel verschoven.

Het district aan de oostzijde van de Drechtijk heette vroeger ‘Steenwyckerveld’ (nu de Uithoornse Polder), het gebied aan de westzijde heette al heel lang ‘Het Bezwooren Kerf’. Deze oude namen leven nu voort als straatnamen: Steenwijkerveld, Bezwoorenkerf en Halfwegen. De andere staatnamen zijn het Korte Eind, het Lange Eind en het St. Janspad. Deze laatste vernoemd naar de oude eigenaar van dit gebied, de Proostdy van St. Jan, ofwel ook het Sticht genoemd.

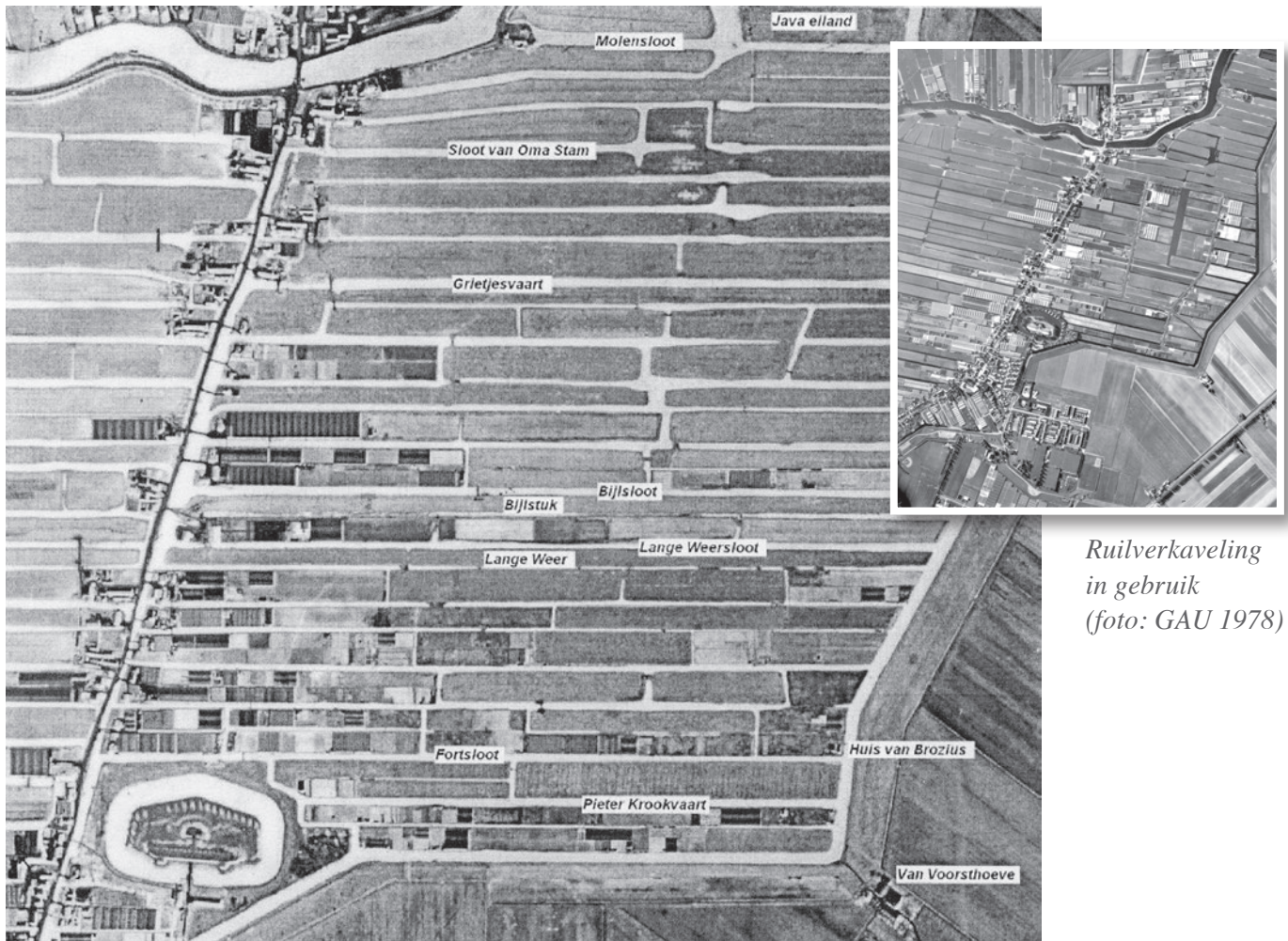
Reden verkaveling

Veel tuinderijen in het gebied stamden uit de jaren twintig van de vorige eeuw en waren intussen te klein en onrendabel, al dan niet al verlaten en weer als weiland in gebruik. Het verkavelingsplan was voor die tijd een groots opgezet gebeuren. Het ontsluiten van het gebied kon alleen slagen als de grotere grondeigenaren (veeboeren) daar hun bedrijf konden saneren en aan de verkaveling meewerkten.

Start van de Ruilverkaveling (24-8-1973)

In 1964 is er een begin gemaakt door verschillende grondeigenaren, boeren en tuinders, om te gaan ver-

Ruilverkaveling in gebruik (foto: GAU 1978)

De oude situatie met namen van land en sloten

kavelen. Veel boeren hadden op verschillende plekken land, vaak ver uit elkaar met veel vaartijd en erg onlogisch allemaal. In die tijd wilden er steeds meer jonge Kwakelaars tuinder worden met grotere stukken grond aaneen. Veel praktischer natuurlijk. De auto kwam opzetten in die jaren en kwekers brachten hun producten zelf naar de veiling. Na de verkaveling waren de stukken grond breder in plaats van langer. De stichting Stivas, waarin adviseurs van de Provincie, is opgericht in 1965 om de knelpunten op te lossen en te overleggen over de grondruil en waterbeheersing. De leden van de LTB De Kwakel vormden ook een contactcommissie van boeren en tuinders van de Drechtzijdijk.

1973-1977

Op 24 augustus 1973 werd het startsein gegeven voor het begin van de bouw. Aannemer was de Kwakelaar Theo Omtzigt, die het gebied op zijn duim kende. De aanleg van de wegen, de nutsvoorzieningen en de totale verkaveling heeft 4 jaar geduurd. In september 1977 werd er een 24 uren Solexrace gehouden op de nieuwe wegen, een grandioos spektakel, er is een apart hoofd-

Het Bezwoeren Kerf (Verheij Fotografie 2008)

stuk van opgenomen in dit boekje. Op 5 oktober 1977 werd het hele project afgesloten en geopend, klaar voor de toekomstige jonge tuinders van De Kwakel. Het is dit jaar 40 jaar geleden dat het is aangelegd; wat Toen toekomst was, is Nu alweer verleden tijd.

Stichting De Kwakel Toen & Nu (december 2017)

SOLEX 24 UURSRACE (1977)

Spontaan ontstond de gedachte een race voor solexen te houden ter ere van de opening van het nieuwe Ruilverkavelingsgebied. Hein en Ton Kooyman (Jzn) waren de drijvende krachten achter dit spektakel. De garage van Hein aan de Drechtijk was het zenuwcentrum. Daar hield men de rondes bij en werd vastgesteld wie afviel. In dezelfde garage konden de deelnemers zo nodig aan hun solex sleutelen. Langs het parcours draaide discotheek Moonlight muziek. Deze race was uniek: hij werd nadien nooit herhaald. Misschien een ideeetje voor de Solexclub De Kwakel-Kudelstaart om over na te denken? (Hierna volgt er een verslag uit 1977 van deelnemer Jan van Wissen uit een oud vergeeld 'Ons Doeltje', onze dank hiervoor)

Start Solex 24 uursrace

Het Solexvirus

Een lange eenzame polderweg. Harde zuidwestenwind tegen. De gedachten zijn al bij het eindpunt, de kachel, bruine bonen, verloofde of school. De benen gaan automatisch heen en weer. Die verdomde auto's razen zonder medelijden voorbij, maar het doet je niets meer, je verkeert in een roes. Plotseling is er een geluid in de verte, dat je als muziek in de oren klinkt. Eerst nog heel zachtjes, maar nu snel dichterbij komend. Je weet het zeker! Het is het onmiskenbare heerlijke gebrom van een aansnellende Solex. Het bloed van de fietser gaat nu sneller stromen, zijn hart slaat over. Een kleine sprint en hij hangt in zuiging en kan verder zonder veel

moeite zijn weg vervolgen. Iedereen, die als scholier naar het verre Amstelveen, als turfsteker of landman of om andere redenen, veel heeft moeten fietsen, zal nu hij of zij tegenwoordig achter een brommertje in de zuiging probeert te kruipen, met weemoed terugdenken aan de Solex. Dat was nog eens een sociaal vervoermiddel. Hij ging niet te snel en niet te langzaam voor de eenzame fietser. Jammer genoeg zijn ze de laatste jaren uit de running geraakt. Echter, vergeten zijn ze nog niet. En kennelijk zijn ze ook niet zomaar op de schroothoop gegooid, want zaterdag 3 september 1977 verschenen er minstens 37 stuks aan de start van de 24 uurs-Solexrace.

Het was verbazingwekkend dat men er zo veel op de kop had weten te tikken. De deelnemers kregen na inschrijving een bordje met wedstrijdnummer om op de Solex te monteren en rugnummers. Het rennerskwartier bij garage Hein Kooyman was gunstig dichtbij het circuit gelegen. Hier hing omstreeks drie uur een koortsachtige bedrijvigheidssfeer. Men werkte hier en daar nog aan zijn machine. Een grote stroom mensen (renners, mecaniciens, verzorgers, pitspoezen en journalisten) liep via het fietspad de ruilverkaveling in om zich op te stellen voor de start. Voor een 24 uursrace was het parcours uitermate geschikt. Een complete ronde was ongeveer 2 kilometer en er zaten een paar interessante bochten in de rit.

De Pits, Steenwijkerveld

Van start

Een startopstelling naar snelste rondetijd werd maar achterwege gelaten. Het zou toch niet van grote invloed zijn dacht men. Om 3 uur ging de meute ronkend, snorrend en knetterend van start aan de Zuidwesthoek van het circuit. Bij sommige motoren moest verdacht lang gefietst worden. Zo ook al direct bij onze machine nr. 11, gesponsord door Flubberproductions Ltd. De motor vertoonde weinig animo om aan te slaan. Dat kostte ons al direct een ronde achterstand en zo miste ik het spectaculaire beeld van het doorkomen van de eerste bocht van de Bezwoeren Kerf, toen de coureurs plat op

de machine en met de rechterknieën naar buiten aan kwamen stormen. Gelukkig was ik even later wel van de partij, na zoveel mogelijk gewicht te zijn kwijt geraakt (leren jas). Mijn Solex, die het toch een paar dagen voor de race steeds goed had gedaan, was na die slechte start een van de snellere. Tevreden grijnzend kon ik zo vele anderen inhalen en kwam ik tot grote vreugde van onze pits regelmatig na 3,5 minuut door. Na een tiental ronden tekenden de snelle jongens zich al enigszins af. De nummers 5, 8, 9 en 23 lagen al met voorsprong. Hier en daar rook men Castrol en benzine. Het was allemaal net echt.

Jurywagen met telramen

Sleutel nummer 9

Op een zeker ogenblik begon het voor onze verzorgingsequipe langer te duren voordat nummer 11 weer doorkwam. Inderdaad, half fietsend en hikkend en stotterend moest ik een pitstop maken. Vele behulpzame handen demonteerden in een mum van tijd sproeier en bougie. Geen pareltje, dan de sproeier doorblazen, aandraaien en wegwezen weer. Na een paar ronden echter keerde hetzelfde euvel terug en we besloten (naar later bleek misschien iets te snel) het motorblok te verwisselen omdat we toch een reserveblok compleet hadden liggen. Dat is bij een Solex redelijk snel gebeurd. Sleutel 9 past praktisch overal op. Intussen raasden de anderen voorbij en liep onze achterstand hard op. Maar na 20 minuten kon er weer gestart worden. De motor verdomde het nog. De cilinderkop zag er eigenlijk nogal gammal uit en misschien bleef het dékompressieklepje hangen. Oude kop weer terug en toen dat nog niet het probleem bleek, ook de benzinepomp nog weer verwisseld. Na totaal circa 40 minuten oponthoud en een cursus bromfietstechniek sloeg de motor onder luid gejuich eindelijk aan. Teamgenoot Jos van Kessel wisselde nu af en wist de machine weliswaar langzaam maar regelmatig diep brommend iedere ronde aan de tellers voorbij te laten gaan. Er steeg steeds na bijna 5

minuten een zucht van verlichting in onze hoek op als hij weer langskwam, de duim opstekend.

We verplaatsten onze pits en de inmiddels vele losse onderdelen naar het kwartier van nr. 23, Piet de Rooij en Cees van Doorn. Marieke zette thee en Sjaan hield nauwkeurig de ronden bij. Piet en Cees, als de Texeltoeristen rijdend, omdat de Solex de maandag ervoor van Texel gehaald was, reden bijzonder goed. Zonder technische problemen kwamen ze zeer regelmatig na 3,5 minuut door. Verderop werd er zo nu en dan flink gesleuteld, geplakt en getankt. Echt afgehaakt had echter nog niemand, hoewel een vuurrode, zeer oude Solex moeilijk ging en ook nummer 6 ging niet erg snel. Bij de finish en de telling was het een gezellige drukte. Er kon daar ook getankt worden en er klonk een goede discotheek. De meeste motoren moesten om de 2 uur tanken (tankinhoud 1,5 liter). In het rennerskwartier was ook een discotheek. Hier kon een vermoeide coureur iets eten en drinken en op verhaal komen. Later op de avond werd het één groot feest.

De schema's werden strak gehanteerd door de teams en na een wissel kropen de uren en de ronden verder en werd het langzamerhand donkerder en kouder. Onze Solex had zo nu en dan een verstopte sproeier en hoewel het dus niet snel ging bleven we meedraaien en 24 uur duurde nog heel lang. Sommige verlichtingen deden het niet, maar de organisatie had hierin voorzien door armbandlantaarns uit te delen. Voortdurend waren er veel toeschouwers om de renners toe te juichen. Er bleef zo ook in het donker een prachtige sfeer hangen.

Actie op Steenwijkerveld

Jammer was het dat een stelletjes pubers op brommers en zware motoren ook zo nodig moesten rondscheuren om een beetje te "blitsen". Maar echt veel last hadden we er niet van, hoewel ze ons soms verblindden.

Meer dan 100 ronden

Om 12 uur 's nachts maakte ik even een snelle pitstop om felicitaties in ontvangst te nemen. Geen storing, ik was gewoon jarig en mij afvragend of dit allemaal wel echt aan het gebeuren was, reed ik de koude donkere nacht weer in. Dit was wel tot nu toe 't meest eigenaardige begin van een nieuw levensjaar.

Crisiscentrum de garage van Hein Kooyman

Benzinetoevoer

Om een uur of half 1 kregen we weer benzinetoeverproblemen. Bijna hadden we opgegeven, maar na moed ingedronken te hebben in het warme maar volle rennerskwartier, was de Solex het toch weer gaan doen. Op dat ogenblik hadden we 93 ronden afgelegd en zou onze trouwe machine aan een triomfantelijke opmars gaan beginnen. Een lekke band (door Marieke vakkundig geplakt) was het enige oponthoud tot het ochtendgloren. Toen ik na een korte slaap weer in de running moest, kwam er in het oosten al verlichting. De klamme mistige wereld baadde korte tijd later in een heerlijke warme zon. Het werd een van mijn mooiste zonsopgangen. Om een uur of 8 hebben we nog weer even een benzinepomp moeten demonteren en moesten we een leiding verwisselen. Nr. 9 lag duidelijk met meer dan 20 ronden aan kop. Nummer 23 en nummer 8 zaten daar vlak achteraan. Vele rijders hadden intussen een bepaalde rijtechniek ontwikkeld. Dreigde er iemand hen in te halen, dan gingen ze snel een beetje meefietsen. Ook na iedere bocht werd er flink op de pedalen gedanst. Zo ging het er soms aardig snel aan toe en was het voor de toeschouwers bijzonder spannend. Langzamerhand naderde het einde van de 24 uren. Het was prachtig weer en dat nodigde velen uit een kijkje te komen nemen bij dit niet alledaagse gebeuren. Het werd dan ook steeds drukker en voller bij de finish en de bochten. Familie en kennissen hadden intussen koffie en broodjes gebracht. Er bleken zeker nog 30 Solexen in de race te zitten. Ongelooflijk, dat had niemand gedacht, want vele van de machientjes waren wel mooi de 800 km gepasseerd en het zou nog meer worden. In de pitshoek van nr. 9 werd er steeds angstig naar de als een trein lopende nr. 23 gekeken en gewezen. Inderdaad liep de als een naaimachine klinkende Texelse

machine van Piet en Cees langzaam zijn achterstand in. Want nummer 9 liep sinds vanmorgen minder snel. De voorsprong was echter al te groot.

Hein Kooyman op de schouders

Slot

Om 3 uur bij de finish, waar velen met het twee man tellende rijdersteam tezamen op de Solex over de streep kwamen, stond de uiteindelijke uitslag vast. Winnaar met 425 ronden: nr. 9, de heren Vink en Bon. Tweede met 414 ronden: nr. 23, de heren De Rooij en Van Doorn. Derde: twee teams met ieder 410 ronden: de heren Rodijk en Van der Wal en Van Dongen en Ran. Onze trouwe Solex nr. 11 had toch maar mooi precies 300 ronden afgelegd en het ging eigenlijk steeds beter met hem. Het is denk ik een typische langeafstandsmachine die bij een verlenging met nog eens 24 uur ongetwijfeld hoger zou eindigen. Na een technische controle van de eerste 10 Solexen (er bleken geen opvoertoestanden) werden de prijzen uitgereikt bij het rennerskwartier. Hier was het nog lang een vrolijke en gezellige drukte. De Solexen, waarvan sommige alleen nog maar het hoognodige opgebouwd hadden zitten, werden met achting en bewondering terug naar huis geleid. Hulde aan de ontwerper en bouwer van dit verbluffend taaie vervoermiddel. Hulde aan de organisatie van dit schitterende unieke gebeuren. Men zal er in de omtrek nog lang over nadenken en praten. En mocht u op de fiets hijgend afhaken bij een poging in de zuijing van die stomme, snelle, moderne bromfietsen te komen, denk dan aan die prachtige bromfiets: de Solex. Solex Fecit Virtutem, Jan van Wissen

Stichting De Kwakel Toen & Nu (december 2017)

HEINKELKLUB DE KWAKEL 40 JAAR (1977-2017)

In de jaren 1972/73 waren er schoonmaakbeurten in de Kwakelse kerk en een van de medewerkers zei op een gegeven moment: het is hoognodig om wat oude rommel op te ruimen. En zo gebeurde het dat alles weer eens voor de dag kwam en men een oude kaart van De Kwakel vond. Hieruit bleek dat het dorp De Kwakel al bijna 400 jaar bestond! Toen heeft men de kaart opgestuurd naar het Nederlandse Archief en dat bevestigde dat de kaart van echt papier was en dat De Kwakel in 1976 maar liefst 400 jaar zou bestaan. Dus een goede reden om hier wat mee te gaan doen.

De Kwakel zou geen De Kwakel meer zijn als er bij de viering van het 400-jarige bestaan geen aparte dingen zouden gebeuren. Toen de vraag van Kees de Bruijn van het Feestcomité kwam om mee te rijden met een stoet Heinkels in de kermisoptocht van 1976, wilden de scooter hobbyisten van het eerste uur, Rinus van Zaal (Czn), Theo van Kessel (Kzn), Theo van Rijn (Thzn) en Herman Plasmeijer (Mzn) graag hun steentje bijdragen. Zij vonden dit wel een leuk initiatief.

Rinus en zijn toenmalige “rechterhand” Theo van Kessel (beiden nu Erelid van Heinkelclub De Kwakel) gingen op zoek naar oude Heinkeltjes in oude vervallen schuurtjes. De mecaniciens hebben er heel wat uurtjes ingestoken om zo'n veertig scooters in de race te brengen. Het ging niet zonder slag en stoot, sommige scooters hadden verbrande punten, rotte veren, kapotte kleppen, een gescheurde kop, slippende koppelingen, gebroken kabels, geluidloze claxons, defecte verlichting en ga zo maar door. Een hele klus om alles rijklaar te maken voor de grote dag. Zelfs de pastoor had zich aangemeld, weliswaar niet om te sleutelen, maar wel om te rijden. Zijn eerste proefrit zat erop en het was een prima chauffeur. Zodoende waren zij in de winter van 1975/76 druk in de weer in de schuur van Rinus van Zaal met het verzamelen van oude Heinkel scooters. Na lang sleutelen lukte het de mannen om een veertigtal scooters rijdende te krijgen om daarmee de viering van het 400-jarige bestaan van ons dorp extra luister bij te zetten. Na de kermisoptocht kwam pas het idee om een Heinkelclub te gaan oprichten.

Snorrendorp 400 jaar (1576-1976)

Men wilde het 400-jarig bestaan groots gaan vieren in het dorp. Iedereen was enthousiast. Begin augustus werd het thema “Snorrendorp De Kwakel 400 jaar” verzon-

nen. Hieraan vast werd er een Snorrenverkiezing gehouden in het dorps huis en “Mister Snor” De Kwakel werd dat jaar Kees Lek (Hzn), ook een Heinkel rijder. Eén van de leden van Feestcomité De Kwakel bedacht een Sport- en Spelmiddag. Deze vond plaats op zondag 15 augustus 1976 op het land van Kees Verburg aan het Steenwijker- veld. De Ruilverkaveling was nog niet officieel geopend, dat zou in 1977 gebeuren. Uit dit evenement is het latere Polderfeest ontstaan, dat in 2017 maar liefst voor de 42e keer gehouden werd. U ziet wel weer: in De Kwakel kunnen ze goed organiseren, zeker grote feesten!

Rinus van Zaal, kermisoptocht 400 jaar De Kwakel (1976)

Kermisoptocht (1976)

Woensdag 8 september, de grote dag was aangebroken. Rinus en Theo hadden 40 Heinkels (voor iedere 10 jaar één) rijklaar gemaakt en uit Rinus z'n schuur en van zolder gehaald om mee te rijden in de Kwakelse Kermisoptocht. Kwakelaars Lars Melberg, Theo van Rijn (Thzn), Hein Lammers (Lzn), Martien Plasmeijer (Mzn), Gerrit de Postduif én uiteraard Rinus van Zaal en Theo van Kessel reden mee. De stoet werd aangevuld met personeel en chrysentenstek-kanten van Rinus uit Apeldoorn en de Bommelerwaard. Ter ere van het 400-jarig bestaan waren zij getooid in “400 jaar oude kleding”, die ze hiervoor hadden gehuurd van een toneelvereniging uit Amsterdam. Hun deelname aan de optocht werd een geweldig succes voor de scooter fanaten.

Ernst Heinkel

De Heinkel, ook wel de Rolls Royce onder de scooters genoemd, wat was er nu zo bijzonder aan?

Daarvoor gaan wij even terug in de tijd. Ernst Heinkel (1888-1958) was eigenlijk vliegtuigbouwer. Hij ontwikkelde na 1945, toen het bouwen van vliegtuigen in Duitsland verboden werd, een nieuwe Heinkel con-

structie en wel de scooter Heinkel-tourist. Deze scooter was uitgerust met een viertaktmotor (je had er een motorrijbewijs voor nodig en het werkte met handschakeling) welke 7,2 pk leverde. De 149cc-kortslagmotor werd nog gestart met een kickstarter. Deze scooter rolde in 1953 uit de Heinkelfabriek. In augustus 1965 werd de productie van Heinkel scooters én autootjes gestaakt; door de stijging van de welvaart raakte de scooter in het slop.

Heinkel Treffen bij KDO (ca.1979)

Rinus Heinkel

Rinus van Zaal kocht in 1959 een nieuwe Heinkel en verkocht deze in 1961 om een auto aan te schaffen, zoals zovelen in die tijd, tot hij in 1975 weer tegen een Heinkel aanliep en deze uit nostalgische overwegingen kocht. Maar omdat hij daar geen onderdelen voor kon krijgen kocht hij een tweede en een derde en nog zoveel meer. En dat leidde in de loop der jaren dus tot een unieke verzameling Heinkels, sommigen met zijspannen, talloze onderdelen en zelfs een Heinkel auto, een soort overdekte scooter die vroeger veelal “beukenootje” werd genoemd. Uiteindelijk had Rinus de hele serie compleet (6 types scooters, 1 bromfiets -“de Perle” genaamd- en de Heinkel cabine). Die serie heeft hij later verkocht aan de club. Deze serie Heinkels mocht bij de families Kooyman en Burgers in hun schuren logeren, maar staat sinds een paar jaar op een mooie plek in het Tweewielermuseum “De Scooter” te Zundert.

De oprichting (1977)

Het idee om een club op te richten kreeg dit jaar echt gestalte. Rinus en consorten bedachten najaar '76 dat men lid kon worden voor 50 gulden, óf donateur, dat kostte maar liefst een héle gulden! Hoe meer zielen hoe meer vreugd! En zo werd op zaterdag 5 maart 1977 bij het dorps huis De Quakel de “Heinkelclub” opgericht met een feestavond met een grote verloting. Nu betalen deze “statutaire donateurs ofwel medeoprichters 1977”, zoals ze binnen de club genoemd worden, maar liefst

15 euro. Toch iets anders dan Toen. Een Heinkelclub, dat trok de aandacht. Mede door alle krantenberichten (koppen als “De Kwakel: broedplaats voor Heinkel” en “Van Zaal verslaafd aan Heinkels” en “Auto’s rijden er niet zoveel in De Kwakel, maar scooters des te meer” én een artikel van Rinus in De Kampioen, groeide het aantal leden. Van 40 (1979) naar 175 (1982) tot 270 (1985) en de viering van het 400e lid werd groots gevierd in 1990: “toen namen de Heinkel scooters bezit van de Dam”. Met zo’n 80 scooters reden de leden onder politiebegeleiding naar de Dam in Amsterdam, voor een grote verenigingsfoto die in de het Parool terecht kwam. In de toptijd telde de Heinkelclub maar liefst 562 leden en dit waren mensen van alle leeftijden (van 18 tot 83 jaar) en van allerlei komaf. Van directeuren tot vakkenvullers, allen vonden elkaar door hun voorkeur voor de Heinkel scooter. “De Heinkel was en is echter niet het doel, maar het middel om maandelijks leuke bijeenkomsten, ritten of feesten te houden”, aldus Rinus, “en dat ook nog eens voor het hele gezin.” Hij had het trouwens niet alleen druk met Heinkels en Heinkelclub De Kwakel, maar hield er in die tijd ook een huwelijksbemiddelingsbureau op na. Menig echtpaar (o.a. Theo & Annie van Kessel en Ruud & José Zijerveld) zijn door hem “gekoppeld” en sommigen trouwden om die reden dan ook in een heus Heinkel autootje en werden deze dag begeleid door vele Heinkel scooters.

Heinkel huwelijk Ruud en José Zijerveld (1986)

Internationaal (1982)

Vanwege het groeiende aantal leden én het voornemen om in 1982 een ‘Internationaal’ Heinkel treffen in De Kwakel te organiseren, ging het toenmalige bestuur in februari van dat jaar naar de Kamer van Koophandel om zich in te schrijven en was de oprichting van “De Heinkelclub” officieel. Dat ‘Treffen’ werd georganiseerd op het terrein nabij KDO en mede dankzij Evert de Jong (hij hielp mee aan de vergunning én niet geheel onbelangrijk: hij zorgde voor de drankvoorziening) én

met hulp van alle Kwakelse vrouwen van de toenmalige leden (zij smeerden 's morgens vroeg honderden sneetjes brood voor het ontbijt en de lunch én stelden in de kledkamers van KDO maar liefst 200 pakketjes voor de barbecue samen!) werd dit een zeer geslaagde happening, dat jaar hebben wij vele Duitse Heinkelaars de Vogeltjesdans geleerd, iets waar zij het nu nóg over hebben!

De Groeten uit De Kwakel

Daarop volgde de 'afpraak' om bij toerbeurt een "Internationaal Treffen" te organiseren, dus het ene jaar in Duitsland, het andere jaar in België en dan weer in Nederland. Dat hield dus in dat De Kwakel in 1985 weer een treffen zou organiseren. Helaas had de gemeente in al haar goedheid bedacht dat het terrein uitermate geschikt was voor het Luilakfeest, dat in die jaren nog gevierd werd. Zodoende moest de Heinkelklub dus op zoek naar een andere locatie en die vonden zij bij de Voetbal Vereniging Uithoorn (VVU). Deze locatie in het Kootpark aan de N201 was wel een zeer geschikte accommodatie, vanaf het 'bordes' kon men het hele terrein met tenten en scooters aanschouwen.

Het Kwakels Treffen had zo'n goede naam in het buitenland dat er een jaar was met deelnemers uit maar liefst 7 landen, toen was het 'gewoon' vol. De limiet was 500 deelnemers en daar gingen ze overheen, dus moesten ze mensen weigeren bij de inschrijving. Ook kwam dat jaar de Uithoornse politie meedelen dat we per direct om 10 uur moesten beginnen, want de hele N201 stond vast met scooters en auto's met aanhangers en caravans, men kon geen kant meer op!

In 2013 (11e Treffen) wilden ze toch nog eens proberen of het treffen weer vanuit De Kwakel kon worden georganiseerd. De aanvraag bij het Feestcomité om gebruik te maken van het evenemententerrein was al goedgekeurd, dus vol goede moed gingen ze naar KDO. Echter tever-

geefs. Omdat het te dicht op "Sport en Spelweekend" zat, moest men er toch vanaf zien, ook omdat de deelnemers 's morgens vroeg wilden ontbijten én er op alle dagen bediening vanuit de kantine aanwezig zou moeten zijn. Dus zijn ze de laatste jaren voor het treffen tijdens Pinksteren weer bij de Legmeervogels in Uithoorn geweest.

Heinkelklub De Kwakel groeide dus uit tot een landelijke klub, werkelijk uit alle delen van het land was men lid en destijds zijn er diverse Algemene Ledenvergaderingen geweest waarin men voorstelde om de naam van de klub te wijzigen in bijv. Heinkelklub Nederland. Maar daarin waren Rinus als voorzitter (en later ook zijn opvolgers Jan Samsom, Ton van de Vall en Co Plasmeijer) héél stellig: wat er ook gebeurde, de naam Heinkelklub De Kwakel moest én moet nog steeds blijven bestaan.

40 jaar in beweging (2017)

En net als in de beginjaren is er nog steeds dezelfde basis bij de club: de Nieuwjaarsreceptie, in maart het openingsbal ofwel het "Aanheinkelen". En dan van de maanden april tot en met oktober een rit van ca. 100 km die start in alle delen van het land. Alleen de maand april start in De Kwakel (voorheen vanuit 't Fort en nu al weer jaren vanuit het dorps huis). En de maand oktober eindigen ze wederom in De Kwakel; die rit wordt afgesloten met het zogeheten "Afheinkelen", ofwel een barbecue. Voor de Kwakelaars is dit net een klein polderfeestje. In 2015 waren de leden na de rit te gast in het dorps huis, met Ed-

ward en Ria, zoals gebruikelijk achter de tap en in de zaal én een van de BBQ-boys achter de barbecue. Een groot succes en voor herhaling vatbaar. Maandelijks wordt het boekje 't Heinkeltje naar de leden gestuurd.

Met dank aan José Zijerveld voor de informatie over de Heinkelklub De Kwakel

Het 40-jarig bestaan is op 5 maart dit voorjaar groots gevierd, nu op naar het gouden feest. Voor meer informatie www.heinkelklubdekwakel.nl

Heinkelklub De Kwakel van harte gefeliciteerd met het 40-jarig jubileum, jullie hebben de naam De Kwakel over de landsgrenzen gebracht en de naamsbekendheid van ons dorp positief uitgedragen.

Het bestuur van de Stichting De Kwakel Toen & Nu

MET DANK AAN ONZE SPONSOREN VOOR ONDER- STEUNING VAN STICHTING DE KWAKEL TOEN & NU

ABG automaterialen bv	- peter@abg-bv.nl	- www.abg-bv.nl
Albert Heijn Jos van den Berg	- 0297-540086	- www.ah-josvandenbergh.nl
Amstelhof Sport & Health Club	- info@amstelhof.com	- www.amstelhof.com
Bosch Car Service van den Berg bv	- peter@bergauto.nl	- www.bergauto.nl
Brood- en banketbakkerij Jan Westerbos	- westerbos@12move.nl	- www.westerbos.nl
Brouwer Totaaltechniek	- info@brouwertotaaltechniek.nl	- www.brouwertotaaltechniek.nl
Burgers Betonbouw B.V.	- info@burgersbetonbouw.nl	- www.burgersbetonbouw.nl
Constructiebedrijf De Kwakel B.V.	- info@dekwakelbv.nl	- www.dekwakelbv.nl
De Vries Groep - Administratie	- john@devries.nl	- www.johndevries.nl
Duo Plant v.o.f.	- duoplant@duoplant.nl	- www.duoplant.nl
E & B Reclame	- info@ebdesign.nl	- www.ebdesign.nl
E-Markt Schalkwijk	- 0297-562262	
Fish - Vishandel Klaas Bos Spakenburg	- info@fish-nederland.nl	- www.fish-nederland.nl
Frans Kooyman Auto's	- info@kooyman-autos.nl	- www.kooyman-autos.nl
Fysiotherapie De Kwakel	- info@fysiotherapie-dekwakel.nl	- www.fysiotherapie-dekwakel.nl
Gerry Semp Rozenkwekerij Kudelstaart		- www.gsemp.nl
Het Fruitpaleis	- hetfruitpaleis@gmail.com	- www.hetfruitpaleis.nl
H. Blom & Zn Installatiebedrijf B.V.	- info@hblomenzoon.nl	- www.hblomenzoon.nl
HPD Potplanten	- vireo@vireo.nl	- www.vireoplantsales.com
IQ Flowerart	- inge.quint@flowerart.nl	- www.iqflowerart.nl
Jac. Oosterveer B.V.	- jac@jacoosterveer.nl	- www.jacoosterveer.nl
Jan Voortman Autoschadeherstel	- edwin@janvoortman.nl	- www.janvoortman.nl
Kandelaar Elektrotechniek	- info@kandelaar.com	- www.kandelaar.com
Kennis Heiwerken B.V.	- info@kennisheiwerken.nl	- www.kennisheiwerken.nl
Klaas Kleijn Administratiekantoor	- info@klaaskleijn.nl	- www.klaaskleijn.nl
Knipsalon Care For Hair	- info@c4h.nl	- www.c4h.nl
Kooyman B.V.	- info@kooymanbv.nl	- www.kooymanbv.nl
Paparazzi Media	- dp@de-kwakel.com	- www.de-kwakel.com
Poldersport	- info@poldersport.nl	- www.poldersport.nl
Restaurant De Uithoek Uithoorn	- info@hengelsport.nl	- www.hotelhengelsport.nl
Rodaal Groep Mijdrecht	- lrotten@xs4all.nl	- www.rodaal.nl
Röling Isolatietechniek B.V.	- info@rolinggroep.nl	- www.isolatietechniek.eu
Schijf Groep Uithoorn	- info@schijf.nl	- www.schijf.nl
Spelt Bedrijven B.V. - Nieuwveen	- administratie@spelt.nl	- www.spelt.nl
Takii Seed	- info@takii.eu	- www.takii.eu
Tandartsenpraktijk De Kwakel	- info@tandartsenpraktijkdekwakel.nl	- www.tandartsenpraktijkdekwakel.nl
Tanken & Wassen van den Berg bv	- tankstation@bergauto.nl	- www.bergauto.nl
Van der Boon Auto's - Leimuiden	- info@vdboon.nl	- www.vdboon.nl
Van der Veldt Bronbemaling B.V.	- veldtbron@telfort.nl	- www.vdveltdtbronbemaling.nl
Van Rijn Fietsen	- info@vanrijnfietsen.nl	- www.vanrijnfietsen.nl
Van Zaal Transport	- info@vzt.nl	- www.vzt.nl
Verheijfotografie	- info@verheijfotografie.nl	- www.verheijfotografie.nl
Voorend Taaladvies	- info@taaladviesvoorend.nl	- www.uwlevensboek.nl
Weko Souvenirs	- margakouw@wekosouvenirs.nl	
Zorgboerderij Inner Art	- gera@inner-art.nl	- www.inner-art.nl

Prettige Feestdagen

Stichting De Kwakel Toen & Nu
www.de-kwakel.com